

Puolustusvoimat
varusmiessoittokunta.fi

JYTTINÄ

2024

ALKUSOITTO

2 PÄÄKIRJOITUS

3 PÄÄLLIKÖN TERVEHDYS

5 ALOKASKAUSI

E-KAUSI

9 FINLANDIA JA KYNTTILÄ

11 TUNNELMIA E-KAUDELTA

13 NAKKISOTAPÄIVÄKEIKKAKIRJA

16 KEVÄTKIERTUE

17 "JES MEIL ON KEIKKA!"

21 VARTSIKKA

23 RAKAS TORONEN

MUSKARIKESÄ

25 KOKOONPANOJEN ESITTELY

29 BASEL TATTOO

31 HAMINA TATTOO

37 KAVIOITA JA JUUSTOA

39 HUMPUUKI

40 MR. WORLDWIDE

AUK

43 KOULUTTAJIENTÄ KYNÄSTÄ

45 SAHINA AUKISSA

47 TARINOITA KIIKKUSTUOLIIN

49 AUK 2 LINJAT

51 AUK 2

53 RATISTA TORVEEN

55 ULKOMAAN MIEHET

KUKA SÄ OOT?

58 MEIDÄN RAKKAAT VARUSVEIJARIT

69 TOIMITUKSEN KIITOS

ALKU- SOITTO

Vuosi on taas vierähtänyt Varusmiessoittokunnassa ja on aika käydä läpi 1/24 saapumiserän onnistumisia ja kummeluksia. Rankat ja rennot ajat ovat nyt takanapäin ja kerrottavaa on paljon. Jokaisen varusveijarin tarinasta olisi varmasti saanut tehtyä satasivuisen muistelman, joten aiheiden valitseminen tähän lehteen on ollut haastavaa, muttei mahdotonta.

Itse vien palveluksesta kotiin yksikön arjen ja rakkaat muskettisoturit. Olen kiitollinen kaikille palvelustovereilleni, että sain tutustua heihin ja viettää yhden elämäni ikimuistoisimmista vuosista heidän kanssaan. Tässä vaiheessa on jo varmaan cliché sanoa, mutta ilman meidän jengiä ei palvelus olisi ollut mitään. Harva pääsee kokemaan samanlaista elämässään ja 1/24 pitäneen siitä ehdottomasti kiinni.

En pidättele teitä sen enempää ja painun itse pehkuihin keikkabussin matkalla kohti keltaista kotiyksikköä Parolanummella. Nautinnollista lukemista, olit sitten tuttu, ystävä tai tuleva muskari!

Joonatan "Limsa" Liimatainen

Vuoden 2024 maaliskuussa Puolustusvoimien varusmiessoittokunta sai uuden päällikkökapellimestarin, musiikkikapteeni Aino Koskelan.

Päällikön tervehdys

Koskela on luonut uraa sotilasmusiikkialalla jo pitkään. Ennen päällikön tehtäviä Varusmiessoittokunnassa hän toimi kapellimestarina Kaartin soittokunnassa, jota ennen Koskela palveli musiikkiupseerina Rakuunasoittokunnassa. Varusmiespalveluksen hän suoritti Kaartin soittokunnassa käyrätorvea soittaen. Varusmiessoittokunta ei myöskään ole täysin uusi paikka Koskelalle, sillä opintoja suorittaessaan hän toimi Varusmiessoittokunnassa opiskelevan kapellimestarin virassa.

Päällikön työ on ollut todella erilaista verrattuna Koskelan aikaisempiin työtehtäviin. Työhön kuuluu varmistaa, että yksiköllä, sen henkilökunnalla ja varusmiehillä on tarvittavat puitteet, toimintakyky ja käskyt toteuttaa niille käskettyjä toimia. Hallinnollista työtä ja uuden opettelemista on ollut paljon. Työmäärät ovat suuria, mutta työn merkityksellisyys korostuu esimerkiksi kansainvälisillä työmatkoilla. Varusmiessoittokunta on myös dynaaminen työympäristö, jossa jokainen niin varusmiehestä päällikköön pääse käyttämään omia erityistaitojaan.

Koskelan hienoin muisto ensimmäiseltä vuodelta päällikkönä on Avenches tattooon yhteydessä tehty vierailu Gruyérin kylässä, jonka keskusaukiolla konserttisoittokunta esiintyi. Konsertti oli eräänlainen loppuhuipennus, jossa miehistö esiintyi viimeistä kertaa. Tunnelma oli haikea ja esitys yksi saapumiserän parhaista.

1/24 saapumiserä on Koskelasta täynnä kypsiä ja varmoja nuoria muusikon alkuja, ja pitkän ajan jälkeen paluu varusmiesten pariin yllätti hänet positiivisesti. Omatoimisuus sekä oma halu kehittyä ovat nousseet esille saapumiserän vahvuuksina. Seuraavalta Varusmiessoittokunnan saapumiserältä Koskela odottaa paljon. Vaatimukset ovat kovia, mutta palkinnot ja kehittyminen on myös suurta. Mitä enemmän varusmiehet itse laittavat likoon, sitä enemmän he saavat irti palveluksesta.

Haastattelu: Joonatan Liimatainen

1/24

ALOKASKAUSI

Teksti: Atte Seppänen

Kahdesti vuodessa Suomen valtaa erikoinen ilmiö. Kuin muurahaiset sokerikasan luokse suuntaavat nuoret miehet ja naiset kohti varuskuntien portteja. Niin myös tammikuussa 2024 bussista nousevat odottavina ja jännittyneinä Panssariprikaatin Lippukentällä. Matkan aikana vaihdetut sanat kokoavat pienen porukan yhteen: "Ai, säkin tuut soittokuntaan. Mikä sun soitin on?" ja "Kuulin, että ootte soittajia, minne päin piti mennä?" Yhteinen matka on alkamassa.

On ensimmäinen ilta. Päivä on ollut pitkä, lähes loputtoman pitkä, mutta nyt olemme tuvassa ja tutustumme toisiimme. Jännittävää. Tuntemattomia ihmisiä eri puolilta Suomea. Mikähän tuon yhden nimi edes oli? Mitenköhän tänne tottuu? Toisesta aamusta alkaen saamme todella tottua inttikulttuuriin ylikersantti Pirosen aamupuhuttelussa. Sen jälkeen ei ainakaan enää väsyä. Puhuttelusta alkaa peruskoulutuskausi sisältäen kaiken sen tiedon, mitä armeijassa

suinkin voi tarvita. Ja päivät ovat pitkiä: sulkeisia, oppitunteja ja lisää oppitunteja. Iltaisin ei tarvitse paljoa unta odottaa, mikä on hyvä. Riittävä, kahdeksan tunnin uni auttaa jaksamaan täysin uudessa ympäristössä.

"Miten ihanalta ne voivatkaan tuntua!"

"Ensimmäistä kertaa" toistuu tylsistyttävän usein iltaisin päiväkirjaa kirjoittaessa. Ensimmäiset sulkeiset, ensimmäinen ampumaratapäivä ja ensimmäinen alikersanttia päin lipsahtanut harjoituskäsikranaatti. Lopulta - ikuisuudelta tuntuneen kahden viikon jälkeen - edessä hämmöttävät ensimmäiset lomat. Miten ihanalta ne voivatkaan tuntua! Upea tammikuun pakkaspäivän aurinko paistaa siniseltä taivaalta ja säteet kimmeltävät pakkaslumen pinnasta.

Loman alkamisesta harvoin löytyy mitään negatiivista sanottavaa, mutta lomat kuluvat aina äkkiä, ja paluupäivän tunnelma on hieman apea. Onneksi on vielä hetki aikaa tehdä arkisia asioita ennen junaan nousemista. Siellä näenkin jo tuttuja ja apea mieli unohtuu. Ja odottaahan lomien jälkeen jälleen uusia kokemuksia. Pian alkaa ensimmäinen maastoharjoitus.

Sokeritopalla saamme tottua sotilaan säähän, eli vesisateeseen, kun harjoittelempa teltan kasaamista ja tulen sytyttämistä. Toimenpiteitä ei myöskään aiheuta seuraavana aamuna alkavat räntä, viima ja mustalle jälle jäänyt Sokeritoppa, kun lähdemme marssimaan kohti seuraavaa tukikohtaa.

Illalla pääsemme harjoittelemaan puolustusta soveltavassa vaiheessa, joka menee niin kuin ensimmäisen sovelta-

van vaiheen voi olettaakin menevän: toinen joukkue näyttää juoksevan puolustuspoteroin valopatruunoiden valaiseman taivaan alla. Myöskään yön vartiopoterovuorot eivät mene suunnitellusti. Telttaamme vartiosta tullut alokas kalistelee hampaitaan vaatteet läpimärkinä, kun jäinen potero on sulanut riittävän monen tunnin makaamisen jälkeen. Onneksi vuorolista on mennyt sekaisin ja vain puolet suunnitellusta vartiosta lopulta ovat poterossa - tosin tuplasti liian pitkän ajan.

Kaikkeen tottuu!

Kasarmin lämmössä nämäkin hetket muuttuvat nopeasti huumoriksi. On perjantai-ilta ja syömme tuvan kanssa pit-saa, jotka alikersantti Sillanpää on meille hakenut. Tunnelma on vapaa, mutta haikaa. Emmekä varmasti ole ainoita, sillä tuvat vaihtuvat huomenna. Tupien

muutto jo neljän viikon palveluksen jälkeen on haikaa, koska omaan tupaan on ehtinyt kiintyä ja tottua. Nyt täytyy taas löytää tasapaino uudessa tuvassa uusien ihmisten seurassa. Meistä paljastuu aina erilaisia puolia erilaisten ihmisten ympärillä. Onneksi syntyneet kaverisuhteet eivät häviä uusien syntyessä. Kaikkeen tottuu!

Kaverit ovat intin suola ja tärkein voimavara. Silloin kun on vaikeaa, eikä meinaa jaksaa, täytyy muistaa, että koko joukko on tilanteessa yhdessä kokemassa samat asiat. Silloin kun on ikävä kumppania, kun alikersantit turhauttavat tai kun ampumaharjoituksesta yksikköön tilatut bussit on "peruttu suuren kysynnän vuoksi" ja ryhdymme valmistautumaan jalkamarssiin. Kaikesta selviää yhdessä.

”Tästäkin selvittiin!”

Alokaskausi huipentuu valaan Prikaatin Lippukentällä. Valapäivä on lauha ja sateeton, toisin kuin jotkut sulkeispäivät, emmekä joudu palelemaan kuunnellellemme prikaatin komentaja Rainer Kuosmasen puhetta panssarijoukoista, Tali-Ihantalasta, Natosta ja maanpuolustustahdosta. Jääkäreiksi ylentyneinä pääsemme ansaituille lomille, ja kohti viimeistä maastoharjoitusta Hätilässä. Enää kaksi viikkoa alokaskautta, ja sen jälkeen alkaa soittokausi. Tästäkin selvittiin!

Jälkikäteen tarkasteltuna alokasaika on monella tavalla palveluksen raskainta aikaa. Ympäristö ja koko elämän rytmi muuttuvat yhtäkkiä. Oma tilaa ja aikaa ei ole, päivät ovat pitkiä ja asioita pitäisi sisäistää nopeasti. Vaikka tuntuu, että on omien ajatustensa kanssa aivan yksin, se ei pidä paikkaansa. Jokainen varusmies on käynyt läpi alokasajan, eikä se ole ollut helppoa suurimmalle osalle. Siksi palvelus- toveri on kaikkein paras auttamaan huolissa ja murheissa. Ja lopulta parhaat muistot ja tarinat jäävät juuri alokasajalta. Olihan se hauskaakin!

Intin tehtävä on haastaa, kasvattaa ja etsiä rajoja. Päämääränä on saada joukko toimimaan yhteen paineenalaisena stressaavissa ja nopeasti muuttuvissa olosuhteissa. Ja ennen kaikkea muistaa, ettei koskaan kaikki ole täydellistä eikä ihanteellista. Eikä tämä päämäärä häviä minnekään alokaskauden jälkeen - suurimmat haasteet ovat vasta tulossa.

Finlandia

Teksti: Vera Suomi & Konsta Saarela

Erikoiskoulutuskauden (E-kauden) alettua konserttisoittokunta alkoi valmistelemaan ensimmäistä suurta koitostaan, kolme kirkkoa valloittavaa Finlandia-kieruetta, ja jouset puolestaan omaa mahtavaa Kynttiläkonsertti -kiertuettaan. Näillä kiertueilla myös viestintä sekä teknikot pääsisivät näyttämään kyntensä ensi kertaa kutsuvien julisteiden ja kirkkojen holvikaarten värivalojen muodossa. Työtä todellakin riitti itse kullakin heti E-kauden ensipäivistä saakka.

Huhtikuun ensimmäisenä perjantaina konski pakkautui bussiin, ja alkoi matka Vaasaan. Jännitys oli käsin kosketeltavissa, kun nelisenkymmentä soittajaa esiin-

tymislavan valmistelun jälkeen hakivat soittimensa sekä nuottinsa ensimmäistä kenraaliharjoitusta varten. Harjoituksen ja hälinän täyteen pussimuonatuokion jälkeen Vaasan kirkko täyttyi kymmenillä tusinoilla korvaporeja, jotka pääsivät kuulemaan muun muassa tämän vuoden konskin (konserttisoittokunnan) ensimmäisen Finlandian, joka myöhemmin siivittäisikin soittokunnan kenties uutisotsikoihin saakka.

Niinisalon varuskunnassa vietetyn yön jälkeen keikkabussin nokka kääntyi kohti Kankaanpäästä, jossa kummelluksia riitti: sisälle ei meinattu päästä ja tuoleja sekä jakkaroita jouduttiin metsästäämään

pitkin kirkkoa, jotta konsertista ei tullut seisomakeikkaa. Kaikesta tästä onneksi selvittiin kunnialla, ja sunnuntaina kiertue suuntasi viimeistä etappiaan Turkuun kohti.

Turussa pääsimme ennen illan konsertin valmisteluja käymään Sibelius-museossa ja saimme jopa muutaman tunnin vapaa-takin, mikä tuli tarpeeseen edellisten päivien sähellyksen ja viikkojen ahertamisen jälkeen. Tähän iltaan huipentuisi Finlandia-kiertue, ja niin huipentuikin, kun nimikkoteoksen loppusoinnut jylkisivät täydessä kivikirkossa upeasti koko orkesterin voimin.

Kynttilät

Kynttiläkonserttikiertue suuntasi tänä vuonna Heinolaan, Hollolaan, Lempäälään ja Hämeenkoskelle. Oli vääjäämättä selvää, että klassinen jousimusiikki toisi valoa pienemmille paikkakunnille alkukevään hämärään. Ylikersantti Eero Rautasuo johdolla jousisoittajamme esittivät niin viihteellisiä kuin klassisempiakin teoksia.

Pieni, mutta tulinen jousikokoonpanomme tarttui heti erikoiskoulutuskauden alussa suuriin ja vaativiin kappaleisiin. Kovalla työllä saavutettiin upea lopputulos, ja soitto kuulosti kauniilta ja viimeistellyltä. Nopeasti olikin aika suunnata ensimmäiselle keikalle! Jännitystä oli ilmassa, mutta ennen kaikkea luottamusta

siihen, että ensimmäisestä konsertista tulisi suuri menestys. Kirkosta toiseen väkeä virtasi kuuntelemaan konsertteja, ja salit täyttyivät iloisista kuulijoista.

Kiertueilla tuoreet viestinnän varusmiehet pääsivät myös ”taistelukentille”. Oli aika laittaa taidot koetukselle, sillä tapahtumista tuli tuottaa materiaalia monin eri tavoin.

Yhteistyö oli kiertueiden avaintekijä. Mikään ei olisi onnistunut ilman yhteistä päämäärää, jota soittajat, viestijät ja teknikot tavoittelivat. Jokainen haaste ratkottiin yhdessä, ja sen ansiosta saimme aikaan upean lopputuloksen ensimmäisille kiertueille.

Tunnelmia E-kaudelta

Teksti: Kalle Rissanen

Välillä ikuisuudelta tuntunut alokaskaus vaihtui kauan odotettuun Erikoiskoulutuskauteen kevään antaessa ensimmäisiä merkkejään maaliskuun alkupuolella. Tähän aikaan soitokunnan vuosikiertoa käy yleensä kova kuhina ja spekulatio kokoonpanoista, keikoista ja tulevaisuudesta: ”Mihin kokoonpanoon sut laitettiin?”, tai ”Ootko bändissä vai konskissa?” Spekulatiosta huolimatta into oli huipussaan, kaikki oli vasta alkamassa!

Ensimmäisinä viikkoina pääsimme tutustumaan paraatikäytäntöjen perusteisiin. Monet tutut komennot, kuten ”Osasto!”, ”Asento!” ja ”Lepo!” saivat uuden merkityksen, kuin sinetöiden uuden ajan alkamisen. Näistä treeneistä jäi ehkä monella meistä päällimmäisenä mieleen puutuneet jalat ja epäonnistuneet vauhtikäännökset, mutta näiden parin viikon aikana loimme kuin loimmekin pohjan muun muassa onnistuneille vartioparaateille.

Viimeistään paraatikäytäntöjen opettelun jälkeen alkoi normaali arki E-kaudella valjeta meille. Aamupalan jälkeen kaikki hajaantuivat harjoittelemaan omissa kokoonpanoissaan: rumpuryhmä oli valmiina tekemään liikeratoja Korsholmassa heti kellonlyömällä, kiväärit taas valuivat holvista ulos hiljalleen kiväärejään pyöritellen. Konskin puhaltajat saivat usein aloittaa aamunsa itsenäisellä harjoittelulla, mitä se nyt sitten kenelkin tarkoitti. Silloin tällöin joku konskin puhaltajista saattoi eksyä Korsholmaan hakemaan nuotteja, kuitenkin kynnystä pidemmälle ehtimättä. Rumpuryhmän kouluttaja vääpeli Kaupila oli aika ajoin hyvinkin tarkka lyöjien treenirauhasta. Eikä pelännyt äänenkäyttöä.

Kokoonpanojen ryhmähenki ja -dynamiikka alkoivat runsaan treenimäärän myötä muodostua kevään edetessä. Pian oltiin jo valmiina tärkeisiin koitoksiin: konskin ensimmäinen iso etappi oli Finlandia-kiertue, joka oli menestyksekkäs tapa aloittaa keikkailu. Jouset hoitivat Kynttiläkonsertit samaan aikaan ja bänditkin lähtivät pian ensimmäisille keikoilleen. Pisimpään ensikeikkaa sai odotella Showband, mutta sekin lopulta toteutui Kaurialan koululla Hämeenlinnassa.

Kesän jo kolkutellessa ovea olivat eri kokoonpanot erikoistuneet omiksi ryhmikseen, jotka hoitivat keikkojaan ympäri maata. Päivällispöydässä saattoivat bändit jakaa keikkakokemuksia keskenään ja konskilaiset kertoa täysistä kirkoista; arki oli niin totutun kiireistä ja kokoonpanottain jakautunutta, etteivät kaikki tarinat ehtineet kiiriä kokoonpanosta toiseen muuten. Aina silloin tällöin joku konskilainen kävi tauolla uteliaasti nyökyttelemässä päätään Esson Baarin tahtiin bändiluokan ikkunan takana, aivan kuten bändiläisetkin kävivät ihmettelemässä

konskin kurinalaisuutta monnarin pihalla. Jouset tosin saivat harjoitella omassa rauhassaan yksikön yläluokassa. Kesäkuussa saimme ensikosketuksen kuviomarssiharjoituksiin, jotka jättivät varmasti muistijäljen itse kuhunkin jääkäriin. Koko ko-meus vaati pitkän pinnan lisäksi kaikkien kokoonpanojen sulavaa yhteistoimintaa, jota se muutaman sadan treenitunnin jälkeen alkoi ollakin. Ehkä tämä voitaisiin siellä Sveitsissä esittää!

Mieleenpainuvia hetkiä E-kauden arjessa olivat myös vartio-paraatiharjoitukset ja Hamina Tattooon valmistelut, jotka myös vaativat koko soittokunnan yhteistoimintaa ja joiden välissä sinkoiltiin keikoille ympäri kotimaata. Soittokauden loppupäässä taas arjen rikkoivat sekä Hamina- että Avenches Tattoot, jotka olivat yhtä lailla ikimuistoisia ja ansaitsevatkin omat artikkelinsa. Kokonaisuudessaan E-kausi oli kyllä parasta aikaa palveluksessa, etenkin kesä! Muskarikesä vietetään vain keran, ja tämä oli ikimuistoinen tapa saada tuo kokemus.

NAKKISOTAPÄIVÄ- KEIKKAKIRJA

Teksti: Alisa Santapukki & Kaisa Lehtinen

22.3.2024

Rakas nakkipäiväkirja, ensimmäinen keikka on aina erityinen. Tänä vuonna Varusmiessoittokunnan E-kauden ensimmäinen keikka osui Viihdeorkesterin hommaksi. Valmistauduimme esiintymään Maavoimien esikunnan iltajuhlissa ja harjoittelimme sitä varten biisejä sekä bändisoitinten ja tekniikan rakennusta ja roudausta. Keikkapäivänä tunnelma oli odottavainen. Ensimmäinen huoltoasemapysähdys, soundcheck ja paraatipuvun päälle vetäminen takahuoneessa tuntui epätodelliselta. Siitä hetkestä oltiin haaveiltu alokaskauden ensimmäisistä päivistä asti.

3.5.2024

Rakas nakkipäiväkirja, tänään matkasimme showbändin kanssa Katajanokan Kasinolle esiintymään. Paikan päällä meille valkeni, että roudausta varten olisi kannattanut pakata mukaan ramppi. Reippaina sotilasmuusikkoina emme lannistuneet jyrkistä rappusista, vaan tehokkaan toiminnan ansiosta ehdimme jopa viettämään aikaa pienen hetken Helsingin keskustassa tulevaa kesää haistellen. Illan kruunasivat ruokatarjoilu ja hienoa tilaisuutta varten komeasti pukeutuneet innokkaat tanssijat yleisössä. Tunnelma oli katossa ja tästä innostuneena jopa keikkaa valvomassa ollutta kersanttia pyydettiin mukaan tanssilattialle.

7.6.2024

Rakas nakkipäiväkirja, tänään lähdimme konskin kanssa esiintymään Kansainvälisille Erämessuille Riihimäelle. Tapahtuma kuulosti hyvin arvokkaalta ja ihmisiä olikin hyvin paikalla, mukaan lukien kenraalisto ja muut korkea-arvoiset herrat. Lippauskäsi oli suorastaan kipeä päivän jälkeen. Totuus oli kuitenkin, että esiinnyimme keskellä yleisurheilukenttää, joka oli tuplabuukattu samaan aikaan metsästyskoirien noutamisesitykselle. Päivä oli hyvin tuulinen; tikkutelineet huojuivat ja standaarit lepattivat. Tauon jälkeen stagemme olikin täysin räjähtänyt... Olimme treenanneet suhteellisen paljon tätä keikkaa varten, mutta ohjelmistomme supistui lennosta kolmeen marssiin.

14.7.2024

Rakas nakkipäiväkirja, tänään esiinnyimme konskin kanssa Vapaudenpatsaan 90-vuotisjuhlassa Lempäälässä. Keikan kokonaiskesto oli huimat 15 minuuttia, joten se saa tittelin vuoden lyhyimpänä keikkana. Marssimme Lempäälän kirkkotorille pikkolomarssin tahdittamana ja ojensimme kopimönkijän mukaan. Paikalla oli noin kolmekymmentä ihmistä. Pääsimme syömään esiintymisen jälkeen herkullista kanakeittoa Lempäälän seurakuntatalolle, nam.

15.11.2024

Rakas nakkipäiväkirja, tänään vedimme puhallinorkesterin äänenjohtajalinjan kanssa viimeisen paraatikeikkamme Autokomppanian perinneyössä. Kaikki sujui tuttujen tapojen mukaan. Marssimme muodossa Lippukentälle, jossa odotti esiintymisteltta, sotkuauto, sekä joukkoja muodossa. Kentällä kaikuivat tutut "Asento, Lepo, Eteen vie, olalle vie, jalalle vie". Uutena mausteenä soitimme Parolan marssin tilalla Vapaata kansaa.

Haluaisin tilata panssarivaunun
Se odottaa pihalla

Haluaisin ottaa vastaan
YLEX

Haluaisin soittaa
Parolan marssin

Haluaisin soittaa
Parolan marssin

TAHDISSA MARS!

Paraatipuku loistaa
Minulla on kivääri

Päiväpeittoni on sinivalkoinen
Haluaisin olla final boss

Päiväpeittoni on sinivalkoinen
Haluaisin olla final boss

Ovi avautuu
Katseeni seuraa valonsädettä
Yhtäkkiä on pimeää

3 2 1

On viikonloppu eessä taas
On viikonloppu eessä taas

On viikonloppu eessä taas
On viikonloppu eessä taas

Katso lisää: Yle Areena; PPP Karavaani kulkee 9:09:30-

KEVÄTKIERTUE

Teksti: Lauri Sarén, Eevi Kivelä

Keväisen lämmön saapuessa Varusmiessoittokunta suunnasi kohti Tamperetta ja Hämeenlinnaa. Kevätkiertue oli paraatisoittokunnan, eli konserttisoittokunnan, rum-puryhmän ja kivääritaitojoukkueen vuoden ensimmäinen tilaisuus näyttää yhteinen osaaminen. Konskilla oli jo aikaisempaa kokemusta paraateista, mutta kiväärit harjoittelivat pitkään ja ahkerasti omaa kuviomarssiaan. Ensimmäiset isommat esiintymiset jännittivät eikä virheiltäkään välttytty, mutta yleisölle kokemus oli tervetullut.

Konskin kevätkiertue koostui kirkkokonserteista ja paraateista. Ohjelmistoa työstettiin hyvä tovi, josta haasteeksi ja melkein pä vitsiksi muodostui Graingerin Lincolnshire Posy. Kapellimestarillamme oli kuitenkin kova luotto osaamiseemme.

Tampereen keikkapäivä alkoi Pirkkalan lennostosta, jossa kävimme syömässä lounaan lentokoneiden seassa. Hajonneen bussin tuottaman ongelman selvittämisen jälkeen matka jatkui tuomiokirkolle, joka säväytti upeilla lasikkunoillaan ja taideteoksillaan. Monelle konsertti oli myös tapa moikata ystäviä ja sukulaisia.

Hämeenlinnassa paraatin jälkeen saimme pitää tauon jäätelön ja kahvin merkeissä aurinkoisessa säässä ennen konserttia. Vaikka kirkon ahdas esiintymislava tuotti vaikeuksia roudaamiseen, lopputulos oli erittäin onnistunut stemmojen stuntaamisestakin huolimatta.

Kevätkiertuetta tähdittivät omalta osaltaan kiertueen konserttitalikeikat. Viihdeorkesterin tuli lyhyessä ajassa, tilan puutteessa ja pienin ohjein ottaa haltuunsa vaativa ohjelmisto. Settiin kuului lähes kaksi tuntia soivaa musiikkia, se esitettäisiin yli kahdenkymmenen hengen voimin ja kaikki tämä tulisi sovittaa. Bändiluokkarumbasta, sairastumisista ja haasteista selvittiin lopulta keikkalavoille.

Hyvää ja Kaunista -kiertueella nähdyt konsertit olivat eräät vuoden kauneimmista keikoista. Yksittäiset paraatissa marssineet varusmiehet muuntuivat yhdessä viihde- ja jousiorkesteriksi, joka ei todellakaan jättänyt kylmäksi. Etenkään erästä kitarajääkäriä, joka onnistui kolhimaan pänsä basistiin.

Tuntui siltä kuin koko kokemus olisi virrannut lävitse; Sisun purkaminen ja sen uudelleenlastaus, soundcheckit ja aplodit sekä kevätyn pastellisävyjen ihmetteleminen keikkabussin ikkunasta. Mieleen jäivät myös keikan jälkeiset bileet yläluokassa, jossa saimme kuulla kiitokset suorituksistamme ja nauttia tuoreista keikkakuvista.

”Jes meil on keikka!”

Pöly ei juuri ole ehtinyt laskeutua jääkäriharjoituksen jäljiltä, kun MILjazz mobiililava on jo liikkeellä. Varusmiessoittokunnan ja bändien vuoden pisin kiertue antaa pienen silmäyksen kiertue-elämään ja muusikon arkeen parhaimmillaan - unohtamatta tietenkään hyvää meininkiä! Hangosta Rovaniemelle ja Lappeenrannasta Turkuun matkaava kiertue läpivalaisee kesäkuisen Suomen koko komeudessaan!

Ensimmäinen bändiosasto aloittaa läntisen Suomen valloittamisen, kun huolellisesti viilattu kiertue polkaistaan käyntiin toukokuun viimeisenä päivänä. Keikkabussi raijaa hyvää fiiliksestä ja jännityksestä bussin kiitäessä kohti Turun Forum Marinumia.

Sataman veneet, meren tuoksu ja aurinkoinen sää rentouttavat jännittyneet soittajat heti paikan päällä. Bändi pääsee kuulemaan ensimmäistä kertaa Laivaston soittokunnan soittoa, solistinaan upea Irina. Ilmavoimien Big Band nostaa tunnelman kattoon ennen Showbandin vetoa. Juonnot on juonnettu, jännitys tiivistyy ja nyt on aika nousta lavalle. Ensimmäinen yleisö odottaa!

MILjazz-kiertueeseen on onnistuttu yhdistämään myös muita sotilasmusiikin tapahtumia. Tampereella Varusmiessoittokunnan kivääritaitoryhmä sekä reserviläisten Leijona-rumpuryhmä järjestävät esityksen ennen varsinaista keikkaa, eikä pieni sadekuurokaan haittaa tunnelmaa. Hangon keikka taas on yhdistetty Puolustusvoimien lippujuhlan päivään, joten ennen show'ta yleisö ja esiintyjät saavat nauttia paraatista ja Ilmavoimien vaikuttavasta lentonäytöksestä meren yllä!

”Tuulisessa kesäpäivässä saattavat ehkä nuotit ja baretit lentää, mutta soittokunta kivääritaitoryhmineen esiintyy vakuuttavasti!”

Koko Varusmiessoittokunta pääsee mukaan MILjazziin Suomenlinnassa, jossa järjestetään Kaartin soittokunta-festivaali ja sen osana paraati. Tuulisessa kesäpäivässä saattavat ehkä nuotit ja baretit lentää, mutta soittokunta kivääritaitoryhmineen esiintyy vakuuttavasti! On mahtavaa, että koko soittokunta jää kuuntelemaan upean Showbändin keikan Suomenlinnan kesäiltaan!

Vaikka kokoonpano vaihtuu, tunnelma pysyy ja kasvaa kiertueen mukana. Yleisömäärät yllättävät ilta illan jälkeen eikä kahta samanlaista keikkaa ole. Tietenkään mikään keikka ei ole täydellinen. On teknisiä ongelmia, vääriä ääniä ja epätyytyväisiä soittajia, mutta mitä väliä. Jokainen soittaja on itse itsensä pahin kriitikko, eikä muiden virheitä kukaan muista enää keikan jälkeen. Jokainen keikka on ainutlaatuinen elämys yhdistelmästä soittajia, lavatunnelmaa ja hullaantuvaa yleisöä. Se on esiintymisen suola!

Kiertueen aikana pääsemme majoittumaan mitä mielenkiintoisimmissa paikoissa, kuten Dragsvikin kotoisassa varuskunnassa ja Lappeenrannan Maasotakoululla. Tikkakoskella meitä odottaa yllätys, kun saapuessamme koko yksikön punkat on siirretty käytäville odottamaan kesäsiivousta. Alkukiertueella majoittuminen konttikasarmilla on myös mielenkiintoinen elämys. Keikkapäivän jälkeen pääsee myöhään nukkumaan, mutta unta riittää varmasti paremmin kuin yhdelläkään sotaharjoituksella.

Kiertue-elämä tarkoittaa pitkiä päiviä ja vaihtuvia maiseimia, mutta onneksi pääsemme myös viettämään iltavapaita ja vapaapäiviä Suomen kauniissa kesäkaupungeissa. Rantatunnelmasta ja kaupunkikulttuurista nautitaan yhdessä pitkin kiertuetta - ellei satu olemaan mukana skikkebö-keikkojen komppiosastossa. Yhteinen vapaa-aika tiivistää bändiä ja luo aivan uudenlaista yhteishenkeä. Vaikka olemme palveluksessa, oman kasarmin ulkopuolella tunnelma on aivan toisenlainen, melkein kuin ulkomailmassa olisimme. Tietenkään sotilaallista käyttäytymistä emme missään tilanteessa unohda.

”Korporaali Sarénin kitarastakin taitaa lentää palasia keikan loppupuolella.”

Kaikki hyvä loppuu aikanaan, ja niin on myös MILjazz 2024 tuleva. Kiertue huipentuu Rovaniemelle, jossa bändi antaa itsestään kaiken irti. Viimeinen keikka vedetään vesiteessä, mutta tunnelmaa se ei latista! Säätä uhmaava loistava yleisö täyttää tapahtuma-alueen. Bändi pistää itsensä likoon vetäen viimeisen keikan täysillä loppuun asti. Korporaali Sarénin kitarastakin taitaa lentää palasia keikan loppupuolella.

Bändi kumartaa Rovaniemen tyyntyvässä kesäillassa. Tunnelma on euforinen, mutta haikea. Olemme iloisia, vapautuneita ja kaikkemme antaneita. Huomenna meitä odottavat paluumatka Parolaan, juhannuslomamat ja mahdolliset muistot kiertueelta nimeltä MILjazz.

Teksti: Atte Seppänen & Iida Kallunki

VARTSIKKA

Satahenkinen joukko jännittyneitä sotilasmuusikoita tönötti senaatintorin kulmalla auringon polttaessa kiiltonahkakenkien pintaa. Prikaatin komentajan toimesta oli Helsinkiin tilattu paraatisää. Huopanuttuihin kääriytyneet soittajat ja kivääritaitajat odottivat kuumeisesti ensimmäistä vartioparaatia, vartsikkaa.

Ensimmäinen iso paraati edessä. Edellisellä viikolla Kaarti, seuraavalla Lappi, nyt me: Varusmiessoittokunta edustusjoukkona ammattilaisten rinnalla. "Sitten vartioparaatisa..." oli jo alokaskaudelta tuttu ilmaisu, joka oli kylvänyt kauhua varusmiesten keskuudessa. Puheet kolmenkymmenen kilometrin marssista kolmenkymmenen asteen helteessä osoittautuivat vain osittain todeksi, sillä vaikei matkaa tai lämpöä aivan niin paljoa ollutkaan, tuntui se siltä. Paraatilenkit ympäri Panssariprikaatia olivat valmista neet joukon iskukykyiseksi ja toimintavalmiiksi.

Kun bussit saapuivat senaatintorille, paraatisoittokunta lämmitteli bussin kyydissä ja kivääritaiteilijat jalkautuivat torille hiomaan viimeisetkin liikesarjat kuntoon. Viimein kuului marssikapellimestarin huuto "Paraatisoittokunta, neljään jonoon järjesty!" ja oli aika keskittyä antamaan elämänsä suoritus.

Ensimmäisenä vuorossa oli pikkolomarssien tahdittama kunniakierros ympäri torin, mitä seurasi kiväärien silent

drill -esitys. Tuomiokirkon portailla oleva ihmismassa seurasi henkeä pidätellen ilmiömaista esitystä. Kivääritaitojoukkueen liityttyä Paraatisoittokunnan riveihin oli ensimmäisen viihdekappaleen vuoro. Tarkka ja ammattimainen musisointi sai ihmiset lumoihinsa, yleisö oli myyty.

Kirkonkellojen lyötyä suuntana oli Päävartio ruuhkaisen Helsingin läpi. Kadut tulvivat valokuvaavia ihmisiä ja Jääkärien marssi kaikui korkeiden kerrostalojen seinämistä. Päävartion eteen saapuminen jännitti. Mieleen muistuivat oranssit tötteröt, joiden väliin olimme harjoitelleet muodon parkkeeraamista kevään mittaan lukuisia kertoja kultaisen kotiyksikön pihalla. Suoriuduimme särmästi ja sotilaallisesti, kuten odottaa saattoi.

Päävartiolla vuorossa oli vielä viihdekappale ja vartion vaihto. Soittokunnan sulosävelet valloittivat yleisön jälleen. Mahtavan rumpujen pärinän saattelemana vartiomies vaihtui ja jäljellä oli enää paluumarssi. Matka takaisin Senaatintorille oli nyt jo tuttu, eikä lainkaan niin raskas kuin menomatka. Oli haikaa saapua lähes tyhjälle torille, sillä vastahan olimme päässeet marssimisen makuun. Vartioparaati tuli päätökseensä ja bussit suuntasivat takaisin kohti Parolannummea ja lomille lähtöä.

Teksti: Matias Luukkonen & Anna-Lotta Pesonen

Rakas Toronen

**Vuoden henkilökunnan jäsen, yksikön
vääpelin sijaisen sijaisen sijainen, entinen kersantti.
Onko jotain, jota tämä mies ei hoida?**

Aleksandr Toronen toimi Varusmiessoittokunnassa sopimussotilaana vuosina 2023-2024 aina vuoden 2024 aliupseerikurssin alkuun asti. Tämä lempeä ja armoton sykkijä jäi monen 1/24 varusmiehen mieleen ikuisiksi ajoiksi.

Oman palveluksensa Toronen suoritti 1/21 saapumiserässä Varusmiessoittokunnassa. Alunperin ääni- ja valoteknikoksi hakenut nuori mies pakotettiin viestintään, johon hän loppujen lopuksi rakastui. Erikoista vuodesta teki korona, joka rajoitti keikkailua. Onneksi Varusmiessoittokunnan yhteishenki on tunnetusti hyvä ja Toronen palveli Parolassa alikersantiksi asti.

Vuosi töissä Varusmiessoittokunnassa oli Toroselle erittäin antoisa. Hän pääsi kouluttamaan kivääritaitojoukkuetta, sijaistamaan tiedottajaa ja olemaan muutaman kiertueen vääpeli. Työssä sai kantaa paljon vastuuta ja se opetti paljon työelämän taitoja, kuten ihmisten johtamista. Päivät olivat myös pitkiä. Noin puolet työpäivistä päättyikin siihen, että Toronen nukui monitoimihallissa.

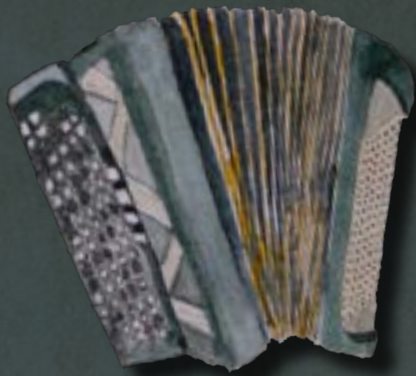
Parasta ajassa Varusmiessoittokunnassa olivat varusmiehet. Hyvä ja rento meininki teki johtamisesta helppoa ja mukavaa. Palkitsevinta Toroselle oli nähdä varusmiesten osaamisen kehittyminen, niin kiertueilla kuin yksikön arjessa. 1/24 tulee olemaan aina hänen sydämessään.

Sotilasura oli Toroselle luonteva valinta, se oli varusmiessoittokunnassa nähty. Niinpä vuoden 2024 syyskuussa kutsumus vei Torosen kadettikouluun, josta hän valmistuu vuonna 2027 luutnantiksi. Siitä on tarkoitus jatkaa joukkueenjohtajan tehtäviin, jonnekin Ivalon ja Helsingin välillä. Aika näyttää. Ja 1/21 määrää.

Haastattelu: Joonatan Liimatainen

YLÄKERRAN BÄNDI

Viihdeorkesteri, eli Lande Bändi, GarageBand, GonaBand, Yläkerran bändi, YB. Rakkaalla bändillä on monta nimeä. Bändissä oli väkeä ympäri Suomen niin Kajaanista, Hollolasta, kuin Nurmijärveltä. Lande Bändi oli siis aika osuva lempinimi. Osaaminen ja kokemus vaihteli harrastelijasta ammattimuusikkoon ja klassisesta kitaramusiikista rockiin. Persoonissa ja osaamistasoeroissa oli jonkin verran yhteensovittamista, mutta tuloksena oli kauniisti ja taitavasti toimiva kokonaisuus. Bändin ehdotonta kulta-aikaa olivat Hyvää ja kaunista- sekä MILjazz-kiertueet. Bändi taipui moneen ja sopeutui nopeastikin muuttuviin tilanteisiin. Oli kyse sitten keikan myöhästymisestä puolella tunnilla tai yleisön kaikkoamisesta ensimmäisen biisin aikana, yläkerran bändi toimitti aina laadukkaan keikan kovalla meiningillä!

ALAKERRAN BÄNDI

Tältä bändiltä löytyy kaikki tarvittava: on piiput, vihkot, harjat, lavat ja tietysti biitit. Oman kielen keksimisen lisäksi tämä bändi sai Varusmiessoittokunnassa tietysti paljon yhteistä soitto- ja keikkakokemusta. Showband, eli alakerran bändi on vetänyt keikkoja koulun liikuntasaleissa, festarilavalla MILjazz-kiertueella, kasinolla, jonkun takapihalla, Sveitsissä ja tietysti Tampereen raatihuoneella. Monissa paikoissa moneen aikaan on siis tehty monia asioita. Kaiken keskiössä oli kuitenkin yhteinen hauskanpito ja musiikista nauttiminen, välillä tosissaan ja välillä ei, mutta aina asiaan sopivalla tavalla. Takana on ikimuistoinen ajanjakso, ja jokaiselle on jäänyt völjyyn enemmän kuin vielä pystyy tajumaankaan. Mistä sitä tietää, ehkä AB vielä joskus lyöttäytyy yhteen ja alkaa harjaamaan.

KONSKI

Konserttisoittokunta eli Konski edustaa sitä perinteisintä sotilasmusiikkia Varusmiessoittokunnassa. Kokoonpano oli heti ensimmäisellä kiertueellaan suuren haasteen edessä, kun musiikkiyliluutnantti Sauli Saarisen johtama yli 40-henkinen puhallinorkesteri selätti pahamaaiseen R. V. Williamsin tuubakonserton. Konski pääsi vuoden aikana nauttimaan mitä monipuolisimman musiikin esittämisestä. Perinteiset marssit tarkkoine rytmeineen ja letkeä viihdemusiikki sujuivat tältä huippuunsa viritetyllä joukolta kuin tanssi. Erilaisia keikkapaikkoja tuli kierrettyä kirkoista puistoihin ja toreista juhla-saleihin. Kuuluisaan Gruyèrin kylän keikkaan tiivistyi koko Konskin ydin kokoonpanona, joka pystyi lyhyelläkin varoitusajalla ja salamannopealla roudauksella nostamaan tunnelman kattoon tilaisuudessa kuin tilaisuudessa.

PANSSARI-PIKKOLOT

Panssaripikkolot valittiin syystäkin vuoden kokoonpanoksi. Varusmiessoittokunnassa ei ole vuosiin ollut täyttä pikkolosektiota, mutta tänä vuonna pikkolomarssit kaikuivat läpi E-kauden. Jokapäiväiset runtustemmikset ja lukuiset huiluluokassa vietetyt tunnit tuottivat tulosta! Mahdollisesti tulevaisuudessa pikkoloryhmä pääsee tiluttelemaan myös reserviläistoiminnassa osana suurempaa Leijona-pikkoloryhmää, aika näyttää!

VIESTINTÄ

Tämän vuoden viestintätiimi koostui vuoden alkupuolen viidestä supersärmästä varusmiehestä ja heitäkin särmemmästä kersantista. Tämä erikoistakin erikoisempi ryhmä so-vitti itsensä sujuvasti muskarin musiikilliseen maailmaan suorittaen kaikki käsketyt tehtävänsä kunnialla. Keikoilla kuvailtiin ja nautittiin kauniista musiikista ympäri maata, kellon ympäri. Käsiohjelmia taitettiin ja kirjurin nakkiin ha-joiltiin. Aina hommia ei tietenkään ollut ja välillä parhaaksi mahdolliseksi työpisteeksi osoittautuikin toimiston muka-van pehmeä lattia työpöytien alla. Viestintä viesti sopivan rennolla meiningillä loppuun asti.

JOUSET

Tämän vuoden jousi”orkesteri” koostui kahdeksasta taita-
vasta jousisoittajasta. Kokoonpanoon kuului viisi viulistica,
kaksi selloa sekä yksi surullisenkuuluuista kontrabasisti, joka
loppujen lopuksi vietti enemmän aikaa konskin harjoituksis-
sa kuin muiden jousten kanssa. Jouset pääsivät kuluneena
vuonna loistamaan ennätysmäärässä konsertteja. Oli kynt-
tiläkonserttia, nakkikeikkaa, Hyvää ja Kaunista, MILjazz sekä
kolme eri tattuota: Basel, Hamina ja Avenches. Basel Tattoo

oli ehdottomasti jousten vuoden kohokohta, sillä matkaan
pääsi vain jousiorkesteri. Jouset toimivat tänäkin vuonna
erittäin itsenäisesti, kuitenkin ylikersantti Rautasuon val-
vovan silmän alla. Vahvistuksia jousten kokoonpanoon toi
kersantti Starck sellonsa kanssa. Jouset taipuivat vuoden ai-
kana soittamaan milloin mitäkin. Kuultiin klassisia säveliä,
kevyttä musiikkia, rockia, elokuvamusiikkia, marsseja sekä
sveitsiläistä kansanmusiikkia.

TEKNIikka

Jo E-kauden ensimmäisenä päivänä neljän taistelijan vahvuisen tekniikkatiimin johtaja ylikersantti Piironen nimesi valoteknikot tuttavallisesti "valotyöiksi". Vuosi vietettiinkin siitä eteenpäin tiiviisti taistelupareittain, sillä ääniteknikot viihtyivät parhaiten soundien maailmassa, siinä missä valolle tärkeämpää oli asioiden visuaalinen ilme ja särmikkyys. Vuoden ensimmäisestä osastoikeikasta aina Sveitsin vuoristossa soitettuun viimeiseen yhteiseen bändikeikkaan asti matkaa kuljettiin kuitenkin yhdessä. Kesä ja kiertueet ovat tekniikon parasta aikaa, ja siksi ei olekaan yllätys, että kesäkiertue MILjazz oli yksi tekniikkatiimin vuoden kohokohdista. Jäätelön metsästyksen, riippumatossa rötväämisen ja uusien kaupunkien tutkimisen lomassa tiimi toteutti kahdeksan upeaa konserttia. Tuhapäisen yleisömeren muistelu lämmitti vielä syksyn pimetessäkin.

KIVÄÄRIT

"Eteen vie!" kajahti lumisella asfalttikentällä, kun kivääritaitojoukkue aloitti harjoittelun maaliskuussa. Aseen uudenlainen käsittely vaati jokaiselta paljon kärsivällisyyttä ja halua kehittyä. Siksi joukkue vietti soittokauden aamut kotiyksikön pihalla treenaten ahkerasti. Tuttu rynnäkkökivääri taipuikin nyt aivan uusiin asentoihin, ja kouluttajien näytämät hurjat temput tuntuivat jokaisesta aivan mahdottomilta. Tiedossa oli paljon treeniä. Kevään kovan työn tulosta päästiin ihastelemaan kesän esiintymisissä. Vartioparaatit ja muut pienemmät tapahtumat työllistivät joukkueen, kunnes oli aika harjoitella kuviomarsin koreografia. Hamina ja Avenches -tattooet tarjosivat ryhmälle huiuman tilaisuuden näyttää taitojaan suurelle yleisölle. Elokuussa Sveitsissä esiintyneistä kivääritaitajista oli muodostunut uskomattoman suorituskykyinen ja yhteenhioutunut joukko särmää muskettisotureita.

RUNTURYHMÄ

Vuoden 2024 rumpuryhmä, joka tunnetaan myös nimellä "Rumpuryhmä Honor" koostui kahdestatoista 1/24 saapumiserän särmästä rumputaistelijasta. Rumpuryhmä kävi yhdessä soittamassa rumpusaluuttia Sveitsissä paikallisessa purossa, jossa todettiin, ettei maihinnousukenkä pidä vettä nilkan yläpuolelle. 1/24 rumpuryhmä joutui keskelle kouluttajanvaihtoa, joten treenaaminen jäi usein ryhmäläisten omalle vastuulle. Tämä ei kuitenkaan vaikuttanut ryhmän toimintaan, vaan jokainen keikka saatiin suoritettua kunnialla loppuun, ainakin lähes aina. Nimensä mukaisesti Rumpuryhmä Honor osoitti, että rumpuryhmätoiminta todellakin on honor!

BASEL TATTOO

Toukokuun lopulla pitkän treenipäivän keskellä saimme vihdoin kuulla ylikersantti Rautasuolta jo kauan odotetun uutisen. Jouset lähtevät Baseliin. Uutinen tuntui käsittämättömältä. Lähdemme kahdeksi viikoksi Sveitsiin maailman toiseksi suurimpaan sotilasmusiikkitapahtumaan soittamaan osana stage bändiä yhdessä The USA Army Field Bandin muusikoiden kanssa.

Kahden kuukauden varoitusajan jälkeen matka vihdoin koitti ja lähdimme reissuun kokoonpanolla jouset (-Galkin), kaksi kersanttia sekä reservin ylliluutnantti Jani Lehtonen Helsingin kaupunginorkesterista. Saavuimme aamulla Zürichin lentokentälle, josta jatkui reilu tunnin bussimatka kohti Baselä. Kohteeseen saavuttuamme suuntasimme heti ensimmäisenä hotelliin. Pienen hotellihuonekierroksen jälkeen lähdimme kohti ensimmäisiä harjoituksia. Päivämme alkoi maanantaina herätyksellä kultaista kotiyksiköstä 0245 ja päättyi tiistaina Baselin hotellihuoneeseen puolenyön jälkeen.

Ensimmäinen viikkomme kului rankasti treenaten. Heräsimme aikaisin, juoksimme ratikkaan jotta ehdimme harjoitukseen, soitimme koko päivän ja saavuimme myöhään illalla takaisin hotellille. Päivisin istuimme areenalla tukalassa helteessä useita tunteja. Torstaina koitti tattooon ensi-ilta, jota seurasi kymmenen muuta show'ta.

Esitysten alettua harjoitukset loppuivat ja koko arkirytmieni meni sekaisin. Aamuisin ei ollut enää mitään tehtävää, päivän ohjelmassa oli vain illan marssishow klo 2130. Seuraavan viikon haaste oli herätä tarpeeksi aikaisin, jotta ehti hotellin aamupalalle, jonka jälkeen voisi taas mennä nukkumaan. Päivämme kuluivat edellisistä illoista toipuessa, Baselin kaupunkia kiertäessä sekä illan vetoon valmistautuessa.

Marssishow't olivat aivan uskomattomia. Katsojia oli noin 8000 yhtä keikkaa kohden. Saimme istua suurimman osan koko showsta stagebändin paikoillamme ja nauttia muiden esityksistä.

Esiinnyimme useiden eri maiden soittokuntien kanssa ja pääsimme jopa kesken Scottish Actin soittamaan kivelle keskelle areenaa. Scottish Act on marssishown osa, joka toistuu joka vuosi hieman erilaisena. Saimme soitostamme erittäin hyvän vastaanoton tapahtuman järjestäjiltä, muilta esiintyjiltä sekä muiden maiden herra-iso-herroilta. Tämän takia seuraavien saapumiserien jousten onkin syytä kiittää ulkomaanmatkoistaan 1/24 jousia. Illan esitysten jälkeen tiemme suuntasi myös muutaman kerran (kuusi kertaa) Cast Bariin. Siellä tutustuimme esiintyjiin toisista maista ja vietimme iltaa.

Kahden viikon reissun aikana ehti sattua ja tapahtua paljon asioita. Porukkamme tiivistyi entistä enemmän reissun aikana kaiken yhdessä koetun seurauksena. Jos ei muuta, niin kaikille jäi ainakin matkasta mieleen lukuisat säkkipillit (132+1, ehdimme laskea jokaisen) ja niiden armoton harjoittelu, joka ei loppunut. Koskaan.

Teksti: Solja Kainlauri

HAMINA TATTOO

Varusmiessoittokunnan Hamina tattooon kivääritaitoryhmän reserviläiset Kasper Pesonen 1/23 ja Santeri Susi 1/18 kertovat, miltä lämpimät viikot tuntuivat.

Kotiutumisesta oli vierähtänyt reilu neljä kuukautta, kun kännykkään pärähti viesti, että Hamina Tattoooseen otetaan reserviläisiä kertaamaan. Harkitsin pitkään, olinko jo valmis menemään takaisin. Palvelus oli ollut antoisa, etenkin kivääritaito oli jäänyt syvästi mieleen. Innostuin ajatukselta. Paikat kertaukseen arvottiin ja onni osui kohdalleni. Kuukauden päästä postiluukusta tipahti virallinen kutsu.

Heinäkuun loppupuolella suuntasin jännittyneenä junalla takaisin kohti Parolaa.

Olin aikaisemmin ollut kertaamassa parissa valassa ja vartioparaatissa, joten sinänsä tämä oli tuttua hommaa, joskin kahden viikon mittainen kertaus olisi ylivoimaisesti pisin tähän mennessä. Aiemmista kerroista ja kiipeistä lihaksista oppineena otin myös jumppakepin käteen jo kesällä, valmistautuakseni intensiivisiä viikkoja varten. Listalla oli monta vanhaa tekijää, joiden kanssa olimme aikaisempina vuosina rutistettu epäsuotuisista tilanteista kultaa, joten luotin, että saataisiin homma kasaan tälläkin kertaa.

Kuviota alettiin työstää heti varusteet päälle saatuumme. Kertasimme ensin muistin virkistykseksi vanhoja tempuja ja vieläpä yllättävän sujuvasti. Kromin pyöritys oli säilynyt lihas-

muistissa ja kivääri pyörähti entistä kovempaa käsissäni. Treenit kestivät pisimmillään aamukahdeksasta ilta- kahdeksaan, mutta onneksi välissä ehti hengähtääkin. Loppukesän kuumuus ja auringon paahde kävivät koville ja aurinkorasvaa ei säästelty.

Tutut naamat odottelivat monitoimihallin aulassa ja sopivan rennolla otteella saatiin pian kamat niskaan. Kädet suorastaan syyhysivät, että pääsee testailemaan kromirynekkyä pitkästä aikaa... Itsellähän huilistina oli mielenkiintoinen tilanne, että pyörittelin kromikivääriä viimeksi kuukauden verran AUK 2:ssa vuonna 2018. Kyllä siinä taisi pari muutakin hämmästyä, miten hyvin Ukko-Pekan kanssa harjaantuneet liik-

keet välittyivät kromirynekkyyn. Itsellä oli tosi hyvä fiilis koko ajan, vaikka treenattiinkin pitkiä päiviä. Motivaatio tuntui olevan tosi korkealla. Sitä unohtaa kiväärejä heitellessä, miten lahjakkaita ihmisiä ympärillä on.

Hamina oli minulle vieras kaupunki. Tattoota ei palvelusvuotenani järjestetty. Saavuin Haminan reserviupseerikoululle hämmentyneenä, olinko oikeassa paikassa. Onnekseni huomasin kaukana tutun värisiä sinisiä baretteja ja löysin joukkion. Tupa tuntui kotoisalta heti sisään astuttua ja viikon aikana siitä tuli entistä mukavampi. Yksi kaveri sai tupakasvin meille kiinalaisen ravintolan seinällä olleesta peikonlehdestä otetusta pistokkaasta. Se toi vehreyttä

tupaan. Kassun alueelta löytyi rantalentiskenttä "and the game was on!". Ensimmäinen kerta tattoossa tuntui supersiistiltä.

Itselle oli jotenkin surrealistista päästä Hamina Tattoooseen nyt ressunä. Olen ollut tapahtumassa tasan kerran elämässänini omana varusmiesvuonna ja kyseessä oli sillon PV 100v -juhluvuosi. Sillon tehtiin iso yhteiskuvio kaikkien sotilassoittokuntien kanssa, ja koska meillä oli sinä vuonna täysin eri kuvio ulkomailla, jäi Haminan kuvio vähän taka-alalle. Odotuksena oli tämän vuoksi mm. kiire ja säntäily, epäselvyydet, kassujen kuumuus, vähän vapaa-aikaa, pitkät päivät yms... Viikko avautui kuitenkin yllättävän rennosti. Muistan yh-

den hetken juuri ennen meidän vetoa, kun pari varusveijaria toisteli paria pyöräytystä selvästi huolestuneen oloisina ja tekeminen näytti menevän vähän jo ylikierroksille. Mentiin siinä ressurujen kanssa sitten väliin purkamaan jännitystä lyhyellä rohkaisevalla keskustelulla. Jälkeenpäin kysyttyäni veto meni kuulemma tosi hyvin ja liikkeet onnistuivat. Siinä jotenkin konkretisoitui se, että me emme ole pelkästään täydentämässä kuviota ja vaikuteta omalla paikallamme, vaan tuodaan varmuutta ihan koko kivääriosastoon.

Eri soittokunnat esittivät taitojansa pihakonserteissa ja iltaisin Tattoo-klubilla. Yhdellä pienellä pihalla esiintyi Norjan armeijan (HMKG) varusmiesten

bigband. Esiintyminen oli kokoonpanon viimeinen. Muutaman kappaleen jälkeen esitys loppui yllättävän rankkasateen takia. Katselin sateenvarjojen rakojen välistä, aivan märkänä, mutta lumoutuneena heidän soittoansa. Norjalaisten varusmiesten kanssa tuli vietettyä paljon vapaa-aikaa. Yritin bongata heitä aina ruokailuissa ja mennä rohkeasti tutustumaan mahdollisimman moneen. Paras asia Tattooossa oli saada paljon uusia ”nydelig venner”!

Vaikka olin ollut Tattooossa aikaisemmin, oli rupeama sen verran hektinen, etten ollut oikeastaan kokenut Tattooa. Tällä kertaa pääsin siis ekaa kertaa ikinä näkemään kunnolla Haminaa, kiertelemään kojuja ja nauttimaan.

Kohokohtina nostaisin iltaiset hengailut; lautapelit terdellä ja iltabilet tattoo-klubilla. Aivan käsittämättömän kivaa. ”Work-life balance” kohdillaan. Ei tullut mitään loppukiirettä vaan lähinnä timantin hiomista. Voi ylipäätään sanoa jälkeenpäin, että me tuotiin esitykseen jotain todella hienoa – meillä todella oli homma ”tässä” ja naamat oli kivistä.

Teksti: Kasper Pesonen & Santeri Susi

Kavioita ja juustoa

Elokuun loppumetreillä Varusmiessoitokunta päätti uhmata valtiollisia rajoja ja suuntasi kohti Sveitsin luvattua ihmettä, Avenchesin sotilasmusiikkifestivaalia. Avenches tattoo on kolme päivää kestävä tapahtuma, joka sijaitsee nimensä mukaisesti Avenches-kylässä. Kylä on asukasluvultaan pieni, ja itse tapahtumapaikalla asui enimmäkseen hevosia, sillä festivaali sijoittui isolle hevostilalle.

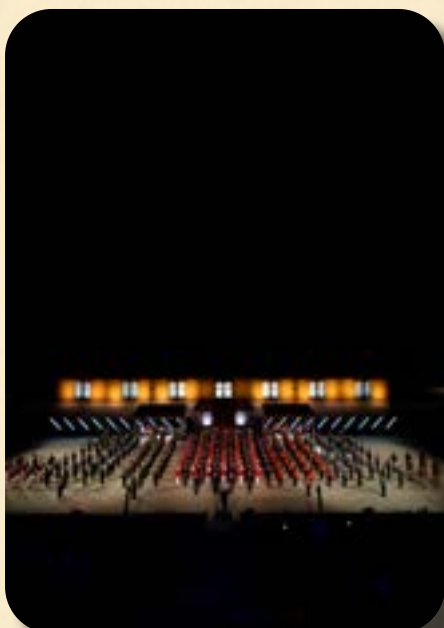
Matka Helsinki-Vantaan lentoasemalle oli sekoitus jännitystä, epävarmuutta ja väsymystä: onko passi mukana, tuliko varmasti suukappale mukaan (ei tullut), onko tarpeeksi kivannäköisiä sukia. Kuviomarssia oli harjoiteltu läpi kesän, mutta viime hetken muutoksia tuntui

tulevan nopeammin kuin niitä kerkesi kukaan sanoa. Nuotit yhteisnumeroihin saatiin ennen lentokentälle lähtöä, eikä yhtään aikaisemmin.

Lento Zurichiin sujui ilman suurempia ongelmia. Kolmirivissä seisovat siviilipukeiset hahmot herättivät kummastusta lentokentällä. Tullissa kuitenkin esitettiin pari kiperää kysymystä useasta toimintakykyisestä kivääristä matkassamme. Sotilasmusiikin harrastaminen oli meidän onneksemme täysin pätevä ja aukoton syy, ja matka jatkui jouhevasti kohti Avenchesia. Bussimatalla pääsi ihailemaan Sveitsin tarjoamia maisemia. Kyseisellä matkalla ei mäennypylyitä tai syviä vuonoja kuitenkaan ollut, joten maltillisia korkeus-

eroja ihailivat vain mukana olleet rautamalaiset, joille jo kaksikerroksinen bussi aiheutti korkeanpaikankammoa.

Kun ensimmäiset treenit lähtivät käyntiin, selvisi viimeistään silloin, mikä on homman nimi. Alkusoinnut miltei repivät katsomossa istuvan henkilökunnan hiukset päästä, ja ihan syystä: paikalla oli soittokuntia Ranskasta, Hollannista, Uusi-Seelannista, Iso-Britanniasta, Sveitsistä ja tietysti Suomesta. Soittajia siis riitti. Tauoilla pääsimme tutustumaan muiden soittokuntien muusikoihin ja heidän kulttuureihinsa. Vaikka ihmiset olivat todella erilaisia ja moni asia oli uutta, kaksi asiaa yhdisti kaikkia: sotilasmusiikki ja ilmainen kahvi.

Tapahtuman järjestäjät olivat pyytäneet, ettei tauoilla soitettaisi hevosten hyvinvoinnin takia, ja lähes kaikki noudattivat tätä jaloa yhteistä periaatetta. Poikkeuksen tähän tekivät kuitenkin säkkipillitaiteilijat, jotka löysivät intoa ja puhtia täyttää musiikilla joka ikinen mahdollinen minuutti.

Esitykset lähestyivät. Tunnelma oli jännittynyt. Suuri ja moniosainen kokonaisuus oli saatava komeaksi ja tyylikkääksi maksavia ja odotuksia täynnä olevia asiakkaita varten. Keikat menivät kaikin osin nappiin, ja upeat valaistukset sekä runsaslukuinen yleisö kruunasivat illat. Keikkojen jälkeen järjestettiin Beer & Snacks -tilaisuus, johon oli luvattu pientä purtavaa ja olutta esiintyjille. Selvisi

kuitenkin, että tarjottavana oli vain ja ainoastaan ”Beer”, jolloin illan loppuristutus painettiin kolmen desin voimalla. Koko Tatoon huipensi Varusmiessoittokunnan showbändi, ja uskomattomaan meininkiin oli hieno päättää kansainvälinen yhteistyöprojekti.

Konserttisoittokunta näytti osaamistaan kuviomarssin lisäksi paraatissa ja kahdella orkesterin omalla keikalla. Puhallinorkesteri villitsi paikallisten lisäksi vierailevat soittokunnat, sekä myös omat palvelustoverit. Alun perin keikkoja piti olla vain yksi, mutta kesken keikan kapellimestari kuulutti, että seuraavana päivänä, Suomeen paluupäivänä, vedettäisiin vielä yksi veto kuuluisien juustojen kunnassa Gruyeryssä.

Keikka oli henkisesti raskas, mutta mahtava! Paluumatkalla Sveitsistä Varusmiessoittokunta kajautti komeasti lentokoneessa Finlandia-hymnin. Idea poiki siitä, että lennon lähtö Zurichistä oli viivästynyt jo toista tuntia. Laulutoinen purseri sai idean, että lauletaan ajankuluksi yhdessä Finlandia-hymniä. Tämä päähänpisto päättyi lopulta suomalaisiin medianaviin asti, ja kohta siitä kyselivätkin jo kaikki tutut. Päästyämme lopulta yksikköön aamuyöllä kaikki ryntäsivät nukkumaan univajeensa pois ennen seuraavan päivän lomilelähtöä. Matka oli ikimuistoinen, mutta kotiin palaaminen ei ikinä ole tuntunut niin vapauttavalta.

Teksti: Matias Takkinen

Humpuuki

Juhani "Jussi" Leinonen, soittajavanhus & humpuukin yleismies

Haastattelu: Teemu Korhonen

Vuonna 1965 Turun varuskuntasoittokunnan ovista pärähti sisään muuan Juhani Leinonen. Harva vielä tiesi, mitä kaikkea tämä mies tulee elämässä aikana tekemään. Tällöin Juhani, tuttavallisemmin Jussi, soitti tuubaa soitto-oppilaana. Myöhemmin aliupseerikurssin ja luutnanttikurssin jälkeen hän päätyi Dragsvikin varuskuntasoittokunnan johtajaksi.

Hypätään ajassa eteenpäin. Vuonna 1988 Leinonen matkusti Ruotsiin tutustumaan paikalliseen varusmiessoittokuntaan. Samoihin aikoihin Puolustusvoimain komentaja oli nähnyt norjalaisen Varusmiessoittokunnan esiintyvän ja määräsi Pääesikunnan tiedotusosaston ja ylikapellimestarin valmistelemaan Varusmiessoittokunnan perustamista Suomeen. Dragsvikin Varuskuntasoittokunnan johtajan vaihdon myötä Leinonen siirtyi valmistelemaan varusmiessoittokunnan perustamista ja myöhemmin tuoreen soittokunnan marssikapellimestariksi.

Syksyllä 1989 Haminan varuskuntasoittokunta esiintyi viimeisen kerran. Maaliskuun ensimmäisenä päivänä 1990 tilalle astelivat tuoreen Varusmiessoittokunnan ensimmäiset varusmiehet. Vielä toukokuussa soittokunta harjoitteli kuviomarssiesitystään, mut-

ta kesäkuun ensimmäisenä päivänä päästiin tositoimiin. Ensimmäisen Varusmiessoittokunnan kuviomarssiohjelman ensiesitys Haminan torilla oli menestys ja se keräsi yleisöltä erityistä

kiitosta. Samainen kuviomarssiesitys käytiin vielä esittämässä Hamina Tattoossa sekä Swedish Army Tattoossa.

Varusmiessoittokunta otettiin vastaan odottavin tunnelmin. Soittokunnan kiertäessä Suomea se keräsi suosiota ja kasvatti taas sotilasmusiikin kannatusta. Joku saattaisi sanoa, että

Varusmiessoittokunta pelasti sotilasmusiikkialan. 1996 Varusmiessoittokunta muutti Lahteen, ja Leinosen yli 30 vuotinen aktiiviura Puolustusvoimissa päättyi.

Mutta millaista oli elämä Varusmiessoittokunnassa ysärilä? Kuten edelleen, Varusmiessoittokunnan päätuotteena oli kuviomarssiesitys. Soittokunta koostui tällöin puhallinorkesterista, big bandistä ja tanssiorkesterista. Ensimmäisen saapumiserän 40 soittajan jälkeen tavoitteeksi asetettiin 60 soittajaa. Nykyään Varusmiessoittokunnassa aloittaa vuosittain noin sata varusmiestä, joista muusikoiden lisäksi löytyy myös viestinnän sekä tekniikan osaajia.

Alkuaikoina sotilaskoulutus ja musiikkikoulutus pyörivät samaan aikaan, kun nykyään vuoteen kuuluu 10-16 viikkoa sotilaskoulutusta, jonka aikana ei musiikkikoulutusta ole. "Torweisina" tuleville varusmiehille Leinonen halusi kertoa

seuraavaa: sotilassoittajan kannattaisi olla ylpeä siitä, että on sotilassoittaja. Se on enemmän kuin vain muusikko, se on myös sotilas.

Mr. Worldwide

Teksti: Ilmari Häyrynen

”Baretin kurenauhan kireyttä säädetään naruilla; nämä tulee solmia ja piilottaa baretin alle pois näkyvistä - pois lukien kansainvälisissä edustustehtävissä toimivien varusmiessoittokuntalaisten barettien nauhat, jotka roikkuvat näkyvillä.”

Kun baretin sai ensimmäistä kertaa painettua päähän, tuntuivat sanat ”kansainväliset edustustehtävät” kaukaisilta ja mahtipontisilta. Tänä vuonna olemme saaneet kokea miltä se käytännössä tuntuu.

Eri tattoo-tapahtumien ja keikkojen aikana ystäviä on kertynyt Norjasta, Sveitsistä, Ranskasta sekä Uudesta-Seelannista asti. Päätin Jytinä-juttua kirjoittaessa haastatella muutamia keksällä saatuja ystäviä, ja kysyä heiltä apua artikkelin kirjoittamiseen.

Vuoden sotilasmuusikko väpeli Kauppila mahdollisti myös sen, että kansainvälinen yhteistyö oli olennainen osa kuviomarssiamme. Kuvioon kuului vierailevia rumpuryhmiä:

Haminassa norjalaiset ja Sveitsissä paikalliset. Haminassa myös kivääritaitoryhmä pääsi vaihtamaan ajatuksia norjalaisten kanssa. Hans Majestet Konges Gardeniin teki suuren vaikutuksen. Se, että muusikot esiintyvät niin mikki kuin kivääri kädessä.

Sveitsin keskusbändin sousafonisti Micha Stolerille PVVMSK on jäänyt elävästi mieleen. Hänen mukaansa organisaatiomme vaikutti suuremmalta ja soittajat puolestaan tuttavallisilta sekä kurinalaisilta. Meillä oli ehdottomasti koko porukan paras yhteishenki. ”What I liked most is how much women we could see among you and that shows a lot of respect.” Hän toivoisi Sveitsiin samankaltaista motivaatiota.

Kuten ystävät ulkomailta sanoivat, me veimme suomalaista sotilaskulttuuria maailmalle ja jätimme merkittävän jäljen. Kansainvälisiin edustusjoukkoihin kuuluminen on etuoikeus, tarkoitti se sitten tuhatpäisille yleisöille esiintymistä tai ainutlaatuisia matkamuistoja.

AUK

KOULUTTAJIEN KYNÄSTÄ

Sammakkomerkki hihassa, jossa komeilee kirjain A. Siitä muistan tämän AUK1 -jakson. Kyllä sen myös muistan monesta muusta asiasta. On syytä siis nostaa esiin ne kuuluisat kolme pointtia. Varoitan: Tekstissä saattaa aistia ”hylsyjen lentämisen tunnelmaa”, eli niitä kuuluisia intti-juttuja. Niitä toki taitaa tämä koko lehtikin olla.

Motivaation haluan nostaa heti ensimmäisenä esille. Joukosta oli aistittavissa henki, mitä pidän todella tärkeänä maanpuolustuksen kannalta: hajotti tai ei, asialliset hommat hoidetaan. Sen näenkin olennaisena - maanpuolustushengen ei tarvitse olla jatkuvaa hurmosta, vaan ennen kaikkea tahtoa tehdä valintoja, jotka auttavat kaveria, omaa ryhmää, joukkuetta ja omaa kotia. Oli ilo myös nähdä aitoa intoa ja uuden oppimisen iloa. Asioiden osaamisesta ja mielenkiinnosta kertoi myös se, miten vaativiin kysymyksiin sain vastata.

Toinen pointti: Reservi. En päässyt itse osallistumaan johtamisharjoitukseen, jossa joukkueen otti huomaansa ylikersantti Piironen ja reserviläisistä nostetut joukkueenjohtajat. Tämä on myös esimerkki reservimme laadusta: tiesin, että joukkue saa ammattitaitoiset ja motivoituneet johtajat. Myös saapumiserän 1/24 oppilaat tulevat osaksi reservimme johtajia, ja kehotankin jatkamaan taitojen kehittämistä vapaaehtoisen maanpuolustuksen kautta MPK:n kursseilla.

Kolmannen pointin täytyy olla ylpeys. Joskus olet ehkä kuullut sanottavan, että ei pidä kehua liikaa ettei ylpisty. Ei huolta, kyllä kehitettävää joukolla oli paljon joukkona ja ryhmänjohtajina, ja siitä myös annoin palautetta. En silti voinut olla kertomatta, kuinka ylpeä joukkueesta olin. Oli hämmästyttävää nähdä, miten nopeasti meidän porukka otti haltuun ryhmänjohtajan tehtävät ja kehitti toimintaa ryhmänä ja joukkueena. Myönnän, että joukkueen hyökäystä johtaessani ja oppilaiden syöksymistä seuratessani huomasin läikähdyksen sisäisen soturini rinnassa. Okei, myönnetään, minulle iski rehellinen taisteluinto.

Rästäpäiväkin tarjosi vielä lisää elämyksiä. En nyt niinkään tarkoita syvälle mutaan uponnutta rynnäkkökivääriä, vaan sitä meininkiä millä muutaman ärräpään saattelemana taistelija nousi ylös kosteahkolta panssariuralta (lue: josta) ja jatkoi etenemistä. Joukkueenjohtaja saattoi johtaa joukkonsa melko kosteahkolle alueelle. Välillä sitä taikuri itsekin yllättyi.

**Alfan joukkueenjohtaja ylikersantti
Severi Rauhala**

[Rana temporaria]

[Ursus arctos]

Yhdeksän kuukautta oli palvelusta takana ja miehistö kotiutunut. Siitä alkoi aliupseerioppilailla uusi haaste, AUK 1-vaihe. Aliupseerikurssiin kuuluu alussa paljon oppitunteja, joita pidimme kouluttajien kesken vuorotellen. Itselleni oli tärkeää kouluttaa oppilaille sanonnat ”kaveria ei jätetä” ja ”uskaltakaa epäonnistua, jotta voi onnistua”.

Käytännön harjoittelu oli kuitenkin isoin osa AUK 1-vaihetta ja kaikki alkaa PTM:n kertauksesta. Ensimmäinen harjoittelu maasto-olosuhteissa oli lämmin, jopa kesäinen, vaikka syksy olikin alkanut. Halusin tehdä yhden asian Bravolle selväksi. Otin taistelupaitani hihasta merkin irti missä oli kuva karhun päästä. Esittelin merkkiä ja kerroin sen olevan joukkueen tunnus. Samalla halusin kannustaa oppilaita, sillä jaoin AUK 1:sen päätteeksi kahdelle oppilaalle Bravon merkit hyvästä asenteesta ja halusta yrittää sekä kehittyä, vaikka välillä epäonnistuisi.

AUK 1-vaihe kesti kokonaisuudessaan kuusi viikkoa. Tämä on kovin lyhyt aika näin laajalle kokonaisuudelle. Joukossa kuitenkin näkyi vahva yrittämisen tahto ja korkea motivaatio oppia uutta. Joukolla oli mielestäni pilkettä silmäkulmassa ja uskallusta haastaa itseään. Koen johtamisessa tärkeänä, että kohdataan ihmiset ihmisinä sotilasarvosta riippumatta. Sotilasorganisaatiossa hierarkia on tärkeä asia, mutta sen ei tarvitse poistaa inhimillisyyttä. Uskon tämän vahvistavan luottamusta sekä kunnioitusta alaisen ja esimiehen välillä. Bravon kanssa tämä toimi hyvin. Kun tehtiin, niin tehtiin asiat kunnolla loppuun asti.

Kuuteen viikkoon kuitenkin mahtuu paljon tapahtumia. Joskus aurinkoinen syysää saattoi muuttua täysin yllättäen kaatosateeksi. Suunniteltu hyökkäys ei onnistunutkaan suunnitelmien mukaan. Puolustukseen ryhtyminen pimeässä ja märässä metsässä kasvattaa eksymisen riskiä. Tai jopa evakuoitava taistelija unohdetaan matkasta. Näistä kaikista on tullut kuitenkin itselle lämpimiä ja hauskoja muistoja. Vaikka sillä hetkellä asia saattaa harmittaa tai jokin tuntuu ylitsepääsemättömältä, voidaan niillekin asioille nauraa jälkikäteen.

Bravo-joukkue suoriutui kokonaisuudessaan kiitettävästi ja mikä tärkeintä yhdessä. Kolmesta eri ryhmästä muodostui yhtenäinen toimiva joukkue, jolla oli tarvittavat asiat hallussa. Se vaati paljon työtä, kärsivällisyyttä ja lyhyitä yöunia, mutta lopputulos ratkaisee. Kiitos Bravo-joukkue tästä kokemuksesta. Lopuksi vielä... ”Missä Halonen?”

**Bravon joukkueenjohtaja ylikersantti
Tuomas Puranen**

SAHina AUKissa

Tervehdys, olen sotilasammattihenkilö Arttu Jauhiainen, ja haluaisin kertoa teille, hyvät lukijat, kokemuksistani Parolan Panssariprikaatin Varusmiessoittokunnan aliupseerikurssin peruskoulutusvaiheesta. Kuitenkin tätä ennen lienee asiallista kertoa muutamia taustatietoja: palvelin suurimman osan varusmiesajastani Santahaminan erikoiskomennusjoukkueessa saapumiserässä 2/22, niin, että pääasiallinen palveluspaikkani oli Kaartin soittokunta.

Palvelukseni jälkeen pääsin jatkamaan samoja, jo tutuksi tulleita huilistin tehtäviäni soittokunnassa aliupseerin virassa menestyttyäni koesoitossa. Intissä uupumaan jäänyt johtajakoulutus muuttui virkaan nimityksen johdosta pakolliseksi, ja rehellisyyden nimissä menetettyä kokemusta jäi myös jollain tavalla kaipaamaan. Onneksi tähän tilaan oli

tiedossa muutos! Pääsin osallistumaan aliupseerikurssille Parolaan Varusmiessoittokunnan saapumiserän 1/24 soittajien kanssa. Arvelin, että vastassa olisi motivoitunut ja hyvällä yhteishengellä varustettu joukko. Mikään ei kuitenkaan olisi voinut varustaa minua siihen, kuinka innostunut ja innostava kurssimme oppilasaines todellisuudessa olikaan. Jokainen halusi tehdä parhaansa ja auttaa myös muita suoriutumaan. Jo ensimmäisten oppituntien aikana tuli ilmi, että faktatieto ja opiskelumotivaatio olivat myös luokkahuoneessa huipussaan.

Nyt AUK 2-jaksoa eletessä, AUK 1-jaksosta päällimmäisenä muistuu viimeisen viikon johtamisharjoitus. Viikkoon mahtui monia hauskoja hetkiä. Kasasimme teltoja syysmyrskyssä, suunnistimme pimeässä metsässä, suojeluhälytys-

varustauduimme, siirtelimme konekivääreitä kymmenien kilometrien matkoja ja vartioimme lukuisia tunteja kylmissä maakuopissa. Vaikka nämä kokemukset eivät varmasti ensilukemalta kuulosta hohdokkaimmilta, sai loistava ryhmä yhteisen kärsimyksen tuntumaan lähes miellyttävältä haasteelta. Tietysti suuri kontrasti normaaleihin työtehtäviini loi miellyttävää uutuudenviehätystä, ja uusien asioiden nopea-temppoinen oppiminen toi innostusta. Olen hyvin kiitollinen siitä, että sain osallistua ja että pääsin haastamaan itseäni Varusmiessoittokunnan aliupseerikurssilla. Kiitos kouluttajille, muulle henkilöstölle ja erityisesti kurssitovereille!

Teksti: Arttu Jauhiainen

Tarinoita kiikkustuoliin

Teksti: Kerttu Kirjalainen

Viimeisen metsäviikon päätteeksi se vihdoinkin alkoi. Kauan odotettu, ja ehkä vähän pelättykin JOHA-marssi! Marssia edeltävänä yönä odotimme koko yön, että unemme keskeytetään hyökkäykseen. Ehkäpä olikin onnemme, että myrsky keskeytti yölliset vartiomme. Tielle oli kaatunut puita, eikä hyökkäävä osasto päässyt leiriimme asti. Aamulla luovutimme ylikersantti Piirroselle puhelimeemme ja saimme vastineeksi kartan. Ja siitä se sitten alkoi, JOHA-marssi!

Ryhmämme Alfa-1 lähti iloisesti matkaan kohti ensimmäistä rastia. Tunnelma oli korkealla, vaikka tuleva vuorokausi hieman hirvitti. Ensimmäinen rasti onneksi löytyi helposti ja selvisimme konekiväärin kasauksesta ja pikatetsaamisesta kunnialla maaliin. Ja niin urhea ryhmämme lähti kohti seuraavia koitoksia.

Koitoksia ne nimittäin todellakin olivat. Ryhmämme omasi loistavan ryhmähengen, mutta kaikessahan ei voi olla täydellinen. Osasimme kyllä lukea hyvin karttaa (ainakin omasta mielestämme), mutta rastit eivät vain löytäneet luoksemme. Erityisen haastavaksi osoittautui viides rasti. Sitä etsittiinkin sitten ihan toden teolla. Matkan varrella kerkesimme juttelemaan kaikkea lempisarjoista viikonlopun suunnitelmiin, tapasimme mukavan metsästäjän ja rapsuttelimme hänen koiraansa, mutta emme vain löytäneet oikeaa polkua. Aikaa oli tässä vaiheessa kulunut jo ihan liikaa ja viimeinen ruokamme oli ollut aamiainen 12 tuntia sitten.

Suunnittelin jo, kuinka voisimme rakentaa laavun ja aloittaa erakkoelämän Hälvälän synkissä metsissä. Pimeäkin alkoi pikkuhiljaa saavuttaa meidät. Suklaan voimin jaksoimme kuitenkin jatkaa aina uudestaan ja uudestaan palaten samaan paikkaan. Lopulta tajusim-

me vain jatkaa polkua tarpeeksi pitkälle. Miksiköhän emme olleet älynneet tätä muutamaa tuntia aikaisemmin?

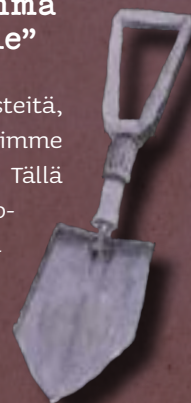
”Kuulemma vielä puoli tuntia olisi saatu aikaa”

Ja siinä se oli edessämme: ruokarasti! Helpottuneina ja melko hysteerisinäkin aloimme nauttia maittavasta pussiruoasta. Ilmeisesti henkilökuntakin oli alkanut olla meistä melko huolissaan, sillä saapumisemme oli heille suuri ilo. Kuulemma vielä puoli tuntia olisimme saaneet aikaa, ennen kuin meitä olisi lähdetty sitten joukolla etsimään.

Seuraavalla rastilla saimme kuulla, että hieman pitkäksi venähtänyt ruskaretkemme oli jättänyt meidät pahasti muista joukkueista jälkeen, emmekä saaneet jatkaa seuraavalle rastille. Vastusteluista huolimatta meidät passitettiin vääpelin teleportaaliin ja hups vain, olimme seuraavalla rastilla. Ja tämäpä meitä vasti naurattikin. Eipä ole monet päässeet ottamaan selvää vääpelin kanssa kesken JOHA:n!

”Täällä on siirretty yks ryhmä pakulla seuraavalle rastille”

Jos eksymisestä olisi JOHA:ssa saanut pisteitä, olisimme voittaneet kertaheitolla. Onnistuimme nimittäin seuraavallakin rastilla eksymään. Tällä kertaa meitä lähdettiin etsimään ihan monen auton ja ihmisen voimin. Aloimme olla hieman pettyneitä suunnistustaitoihimme, mutta vääpeli koitti kovasti lohduttaa meitä: ”Täällä on hei siirretty yks ryhmä

pakulla seuraavalle rastille kun ne oli sen verta muita jäljessä”. Siinä olikin sitten selittämistä että ”Herra vääpeli me olemme se sama ryhmä”.

Lopulta saimme ohjeet viimeiselle rastille, jonne matkattiin parasta mahdollista vauhtia. Maalissa meitä odottivat muut ryhmät ja heidän kannustushuutojensa saattelemana jaksoimme loppuun asti. Tänä vuonna perinteistä hypotermiakoulutusta ei järjestetty, mutta saimmekin yllättäen niskaamme saavillisen kylmää järvivettä. Sitten luvassa olikin enää sauna ja rättiväsyneinä kömmimme telttoihin nukkumaan.

Seuraavana päivänä JOHA jatkui. Edessä oli loppurutistus, eli marssi Messilän laskettelukeskuksen huipulle. Tässäkin Alfa-1 valitsi eri reunan rinnettä, kuin melkein kaikki muut ryhmät. Mehän tunnetusti kuljemme omia polkujamme. Fiilis mäen huipulla oli huikea! Maisemat olivat mahtavat ja olimme suoriutuneet kunnialla maaliin. Vaikka tiesimme jäävämme pisteiden mukaan viimeiseksi, olimme kuitenkin oppineet paljon pitkäjän-

teisyydestä, yrittämisestä ja toisten tsemppaamisesta. Bussissa laskimme urheilukellon tallentamia tietoja. Marssi kaikista lyhyintä reittiä oli ollut 29 kilometriä. Me olimme marssineet yli 40.

”Vaikka eilen otti päähän, nii tänään kyllä naurattaa”

Matkalla oli myös hyvä jakaa kokemuksia muiden ryhmien kanssa. Alfa-2 oli onnistunut suunnistuksessa meitä hieman paremmin ja selvittänyt tiensä maaliin jo kolme tuntia ennen meitä. Jotkut olivat kiertäneet erään maatilan kautta ihmettelemässä kanoja. Toiset taas olivat yrittäneet suunnistaa aina suorinta reittiä polkuja katsomatta. Siinä vaihtelevasti onnistuen. Myös meidän ryhmämme tapahtumarikas ja monikänteinen marssi tuntui kiinnostavan monia. Bussin kurvatessa kultaisen kotiyksikkömme pihaan yksi ryhmäläisistämme totesi: ”Vaikka eilen otti päähän, nii tänään kyllä naurattaa.” Ja totta se on. Onpahan nyt tarinoita, joita muistella vanhana kiikkustuolissa.

AUK-LINJAT

TAPAHTUMA- TUOTANTO

Pieni, mutta sitäkin pippurisempi tapahtumatuotantotiimi varmisti, että kaikki aliupseerikurssin keikat lähtivät soimaan oikeaan aikaan oikeassa paikassa. Tänä vuonna viisi-henkinen TATU-tiimi koostui kahdesta valoteknikosta, yhdestä laulajasta, yhdestä sellististä sekä Kaartin soittokunnan vahvistuksesta, ääniteknikosta. Kukaan ei oikein tiedä, mitä tuottajat tekevät, ja usein vähiten siitä tietävät itse tuottajat. Siltikin linjalaisten työ on kriittisen tärkeää, sillä ilman heidän ammattimaisen huolellista ennakkotyötään ja suunnitteluaan ei yksikään konsertti olisi toteutunut. Tuotantotiimiltä luonnistuivat tapahtumat aina synttärilakkukahveista kirkkokonsertteihin ja konserttisali kiertueeseen.

VIESTINTÄ- MUUMIT

AUK:issa viestintätiimiin jäi yksi varusmies E-kaudelta, yksi tuli Laivaston soittokunnasta, yksi klarinettisektiosta, yksi huilusektiosta, sekä yksi jousiorkesterista. Lisäksi viestintätiimiin siirtyi kaksi kesän saapumiserän miehistön apukättä. Uusi viestintäryhmä korvasi osaamisen suurella motivaatiolla. Opeteltavaa oli paljon, mutta innostusta ja uusia ideoita sitäkin enemmän. Aliupseerikurssin toisen jakson aikana viestintätiimi hajosi käsiohjelmiin ja työskenteli liian pitkiä päiviä. Asioiden eskaloituessa viestintätiimi joutui ottamaan käyttöön viralliset käsiohjelmasitoumuslomakkeet. Samalla viestintätiimi oli koko AUK:in ahkerin taukojumppaaja, ja tämä tehojoukko nähtiinkin usein leikkimässä olkapäähippaa yksikön etupihalla. Musiikkia kulutettiin myös paljon. Joululaulut pauhasivat viestintätoimistossa aamun pikkutunteihin asti.

ÄÄNENJOHTAJALINJA

Puhallinsoitinten äänenjohtajalinja oli timanttinen! Eri konserttiperiodeilla oli eri konserttimestarit ja sektioissa vaihtui sitä mukaan myös äänenjohtajat. Suurin tavoite oli äänenjohtajille se, että saadaan pidettyä oman soittimen sektio kasassa, ja yhteissoitto toimii. Pääsimme myös tekemään yhteistyötä Apollo-orkesterin kanssa ja kurssimme huipentui siihen, että johdimme reserviläisiä. Meitä myös haastettiin, sillä olimme kapellimestareiden harjoitusorkesteri. Soittokunto kyllä pysyi yllä, ja pääosin myös fiilis. Bändin äänenjoh-

tajalinja koostui 14 muusikoista ja yhdestä basistista, joten soittajia ja soittimia oli monenlaista saatavilla. Täten myös bändin kohokohtana olleella ProG -kiertueella kuultiin perinteisten bändisoittimien myötä sekä huilua, haitaria, että ambient-kitaraääniä. Treeneissä bändilinjalaisten taiteelliset ideat pääsivät kukoistamaan, ja monitoimihallissa (monnarissa) saattoikin usein kuulla bändin raskasta groovausta. AUK 2-kurssin aikana äänenjohtajat treenauttivat kappaleensa bändille ja pitivät hyvän ilmapiirin yllä treeneissä.

KAPULINJA

Vuoden 2024 aliupseerikurssin kapellimestarilinja muodostui viidestä oppilaasta. Nämä kunnianhimoiset ja kilpailuhenkiset skabulinjalaiset tulivat konserttisoittokunnasta, bändistä sekä jousiorkesterista. Kaikki näistä viidestä oppilaasta hyödyntivät orkesterin johtamisessa omia vahvuuksiaan, mutta olivat myös valmiita ja innokkaita oppimaan uusia taitoja. Kapulinjalaiset viettivät pitkät päivänsä monnarin Sibelius-salissa ja puhallinsoitinten äänenjohtajalinjan treeneissä. "Vapaa-ajalla" tämän porukan saattoi kuulla käytävällä kinastelemassa. Sisällissotaa ei kuitenkaan onneksi syttynyt, ja tämä joukko pääsi AUK 2:sen yhtenäisenä ryhmänä loppuun asti. Lyhyen jakson aikana näistä korkealle tähtävistä kapellimestarioppilaista kuoriutui toimivia kapellimestareita. Harras treenaaminen ja lukuisat monnarissa vietetyt tunnit tuottivat tulosta.

Teksti: Pessi Heiskanen & Samu Ranta-aho

AUK 2

**Yhdeksäs syyskuuta 2024
löysin itseni varuskunnan
portilta. Mukanani reppu,
tyyny ja päälläni vaatteet,
kuin A-kausi alkaisi.**

Paitsi, että yhdeksän palveluskuukauden jälkeen muutin Panssari-prikaatiin Varusmiessoittokuntaan aliupseerikurssille. AUK 1 tuntui niin tiiviin aikataulun, sotilaskurin ja TST-taitojen harjaannuttamisen myötä lähes paluulta armeijan ensimmäisten viikkojen arkeen. Miksi siis totuttuaan rentoiluun ja laajaan toiminnanvapauteen peräti kymmenen täysin yleisälykstä aikuista ihmistä valitsivat palata takaisin tavallisen varusmiesarjen pariin?

Varusmiessoittajan AUK tarjoaa ammattimuusikoksi tähtäävälle paljon. Bändisoittajan näkökulmasta verkostoituminen muihin ikäluokamme muusikoihin tuntui isolta

mahdollisuudelta. AUK avaa oven sotilasmusiikkialalle uravalintana, mikä motivoi erityisesti tulevia orkesterimusiikin ammattilaisia. Äänenjohtajalinjoilla soittajat pääseivät soittamaan lisää ja johtamaan joko bändiä tai oman instrumenttinsa sektiota orkesterin sisällä, mikä oli suurimmalle osalle kurssilaisista päällimmäisin aliupseeriksi hakeutumisen syy.

Muualta taloon tulleista suurin osa oli soittajia. Kuusi bändiläistä ja kaksi konserttisoittokuntalaista, mutta mukaan mahtuivat myös yhdet viestinnän ja tapahtumatuotannon kurssilaiset. Viestinnässä perehdytään vielä syvemmin organisaatioviestintään, valokuvaamiseen, mediatuotantoon ja mainostamiseen. Tapahtumatuotantolinja tarjoaa harvinaiset puitteet tehdä työtä, joka vaatii siviilipuolella pitkän koulutuksen tai työuran ja mittavat resurssit. Tiivistettynä AUK – riippumatta linjasta – tarjoaa ilmaisen mahdollisuuden saada arvokasta työkokemusta tähtäimessä olevilta työaloilta.

Linjakohtaisten houkuttimien lisäksi AUK on ainutlaatuinen fyysinen ja henkinen haaste sekä mahdollisuus kokeilla omia rajojaan. Se on mahdollisuus edistää aikaisemman palveluksen aikana laihemmiksi jääneitä sotilastaitoja ja saada paljon puhuttu valtion ilmainen johtajakoulutus, vaikka osa olikin pääasiasa soittohommien perässä. Reserviin siirtyminen on suuri elämänmuutos armeija-arkeen tottuneelle. AUK tarjoaa perustellun syyn olla armeijassa keräämässä nousutta päivärahaa ja viivästyttämässä siviilissä odottavia elämän- ja tulevaisuudenvalintoja.

Muualta valmiiseen joukkoon tuleminen on perinteinen resepti ulkopuolisuuden tunteelle ja yksinäisyydelle. Kuitenkin, ylikersantti Rautasuota siteeraten: “yhdessä koettu kurjuus yhdistää”, ja viimeistään ensimmäi-

sen sotaharjoituksen jälkeen kurssin porukka alkoi tuntumaan omalta kotiyksiköltä. Koska kaikkia kurssilaisia yhdistää musiikki ja valinta jäädä AUK:iin, kaikkien kanssa oli helppoa ja jopa miellyttävää tulla toimeen. Tämä hämmästytti, kun oli tottunut normaalin varusmiesaineuksen lihapäisytyteen.

Ohi on.

Aliupseerikurssin ensimmäisen vaiheen jälkeen palasimme metsän raikkaina, polvet mustelmilla ja lievässä telttahumalassa takaisin soitinten ääreen. Alkoi kurssin toinen osuus. Bändin suurin työsaika AUK 2 aikana oli ProG -kiertue, jonka ohjelmiston kasaaminen ja harjoittelu aloitettiin heti. Jokainen linjalainen sai vastuulleen yhden valitsemansa kappaleen johtamisen. Varusmiesbändissä soittaneelle keikan järjestämisen kokonaisvaltaisuus ei kenties tuntunut yhtä uudelta kuin koko vuoden PVVMSK:ssa olleille, mutta progressiivisen rockin monimuotoisuus toi tekemiseen haastetta ja mielekkyyttä. Samaan aikaan konserttisoittokunnan komennuslaiset soittivat mukana muun muassa virsi- ja Silloin muurit murtuvat -konserteissa sekä valmistelivat tulevaa Isänmaalle -kiertuetta.

ProG -kiertueen valmisteluun oli varattu useampi viikko. Heti kun biisit oli päätetty, aloitettiin vastuukappaleiden valmistelu. Käytännössä bändinjohtaminen on nuotintamisesta, harjoitusten johtamista ja ennen kaikkea taiteellisten päätösten

tekemistä eli sovittamista. Tähän saimme huipputason koulutusta TV-muusikkokokonkarilta, Ako Kiiskiltä. Ensimmäinen koulutuspäivä oli käytännössä vapaamuotoinen kuuden tunnin keskustelutuokio, jossa käsiteltiin bändin johtamista korkeatasoisten ammattituotantojen näkökulmasta.

Vaikka pitkä keskustelu saattaa kuulostaa puuduttavalta, koko linja seurasi Kiiskin tarinoita virittyneenä alusta loppuun. Senseimme palatesa kappaleet olivat valmiita hiomistyölle, jossa tuo TV:stä tuttu muusikon sonni tarjosi tarkan korvansa ja jumalallisen visionsa linjan käyttöön. Samalla laulajaguru Iina Mutikainen auttoi laulajia sorvaamaan tulkintansa loppuun kullannarvoisilla vinkeillä ja harjoituksilla.

Keikat Hyvinkäällä, Kangasalla ja Turun Logomossa sujuivat kokonaisuutena erinomaisesti. Kurssilaisten toiminnan tähtäimessä oli mahdollisimman ammattimainen työskentely kalustorekan ovien aukeamisesta niiden sulkemiseen. Tavoitteisiin päästiin, ja hankalimmatkin groovet taipuivat luonnollisen kuuloisesti harjoitusviikkojen aikana yhteen hioutuneen orkesterin käsittelyssä. Aivan niin kuin oli ylös kirjoitettu ja ennalta sovittu.

ProG -kiertueen jälkeen hengähdimme yksien yönien verran ennen viimeistä rutistusta. Tuli aika lyödä hynttyyt yhteen konserttisoittokunnan kanssa vuoden viimeistä keikkaa varten. Jouluksi kotiin -niminen huipennus kasattiin express-toimituksena konserttisoittokunnan aikataulujen vuoksi. Lahden Felix Krohn -salin keikalla koko aliupseerikurssi yhdisti voimansa reserviläiskertaajien kanssa. Konsertin jälkeen odottavatkin enää kotiutustestit ja varusteiden palautukset. Hitaasti uskalsimme nostaa katseemme kohti taivaalla loistavaa reservin aurinkoa ja muotoilla lohtulauseen huulillemme: “Ohi on.”

RATISTA TORVEEN

Teksti: Totti Villberg, Tomi Peltola

Tomi Rikhard Peltola on lahtelainen muusikko, joka palveli Varusmiessoittokunnassa niin kuljettajan kuin myös trumpetistin tehtävissä. Peltola syntyi Lahdessa vuonna 2004, jossa hän aloitti myös trumpetin soiton jo kahdeksanvuotiaana. Aikanaan tämä johti hänet musiikkiluokille, joilla hän pysyi alakoulusta lukion loppuun asti.

“Varmaan muskarin ensimmäinen kulju kuka on musikaalisempi kuin puolet muskarista.” -Alik. Kostekivi

Kutsunnoissa Peltola ilmoitti hakevansa soittokuntaan ja niin palveluspaikaksi päihtikin Parolannummi. Valitettavasti pääsykoemenestyksessä oli Peltolalla paljon parantamisen varaa ja myöhemmin kesällä postiluukusta saapui kirje, jossa kerrottiin paikan menneen sivu suun. Ja niin palveluksen ensimmäisenä päivänä Peltola asteli ylpein mielin Parolannummen neljänteen erilliseen Autokomppaniaan.

“Kaikki tarvitsevat elämäänsä ainakin yhden Tomin... tai oikeastaan vaan yhden, joo yks riittää.” - Alik. Ojakangas

Alokaskauden ja kuljettajakurssin jälkeen Peltola muutti astm. Martinin kanssa kesän alussa soittokuntaan, missä kaksikko pääsikin heti MILjazzin pyörteisiin. Peltola sulautuikin joukkoon tuosta noin vaan, ja kesä meni kuin hujauksessa kuljettajan hommissa ympäri Suomea.

”Mä en tiiä miten oot saanu työpaikan joskus.” -Alik. Liimatainen

9kk:n kotiuduttua ja AUK 1 loputtua soittajat tarttuivat taas instrumentteihinsa, ja Peltolan oman halukkuuden ja oppilaiden innostuksen myötä hän löysi itsensä fanfaaritorvi kädessä Hattulan kirkon parvelta. Loppujen Lopuksi Peltola pääsi kuitenkin epäonnistuneesta hausta huolimatta soittajaksi ja aikoo jatkaa musisointia myös tulevaisuudessa.

MUSKARI-SUOMI

Muskarissa on aina vähän oma menonsa, ja vuoden aikana soittokuntalaisille kehittyikin usein täysin oma kielensä. Alla 1/24 parhaat slangisanat ja lentävät lauseet.

”Bkhürr” = varusmiesdiakoni, jääk. Kärjen merkkiääni.

Harja = kitara, yksinkertainen biisi/keikka.

Ikkipinkka = Gonaratkaisu pinkan taittelemiseen, teipattu pinkka.

Järjestelmän kuormittaminen = ambulanssin kutsuminen.

Jääkärin iltahuuto = kovaa ja korkealta vihaisesti huudettu, ylimitoitettu vertaisen komennus.

Kokata= suoriutua erinomaisesti, tehdä jotain hyvin.

Olla kokattu = olla liemessä.

Long timen rakenne = ikuinen mysteeri, MILjazz 2024, "voisko joku heittää long timen rakenteen?"

Lyijy = epämiellyttävä, vaikea, haastava.

Pölläri = pöllönsilmä.

Tomaattiketsuppi = adenovirusajan tarvittavan kalorimäärän täyttävä ravitseva lounas.

Vambulanssi = vamppataksi, vmtl taistelijoiden kyyditys.

Reisillepyöräytys = kivääritaidon liike.

Piippu= metafysiinen tila, johon asiat jää.

”Maanpuolustus kuuluu kaikille (paitsi Alfalle)”

”Hernekeitto on vihreää ja lämmintä”

”Se kuuluisa joku”

”Ei bbbonarrrrreita”

”Kuulosti ihan musescorelta”

”Hyvä boogie”

”Onks kellä mitää yhteistä?”

”No onks se sit pakko”

”Miks sä lyöt sitä rumpua niinku sulla ois *** siellä välissä? Saat kaks-kymppii jos pistät kalvon *****”**

”En kestä enää en kestä enää”

”Nonni”

”Onk tää äijä vääpeli”

”Olep hiljaa”

”Sipat on JOKA päivä”

”Hyvä kommentti sieltä takaa”

ULKOMAAN MIEHET

Syyskuussa yksikköömme muutti kaksi varusmiestä, jotka eivät tulleet Tampereelta, Helsingistä tai Oulusta, vaan Rimbosta ja Floridasta. Nämä varusmiehet ovat alikersantti Taipale ja viestimies Renkonen. Taipale siirtyi Varusmiessoittokuntaan komennettuna Rakuunasoitto-kunnasta aliupseerikurssille. Renkonen palveli alokas-kautensa Panssariprikaatin viestikomppaniassa ja siirtyi soittokuntaan erityistehtävähaun kautta.

Taipale on asunut koko elämänsä pienellä paikkakunnalla Rimbossa, Tukholman lähellä. Renkonen syntyi Suomessa, muutti 7-vuotiaana Sveitsiin ja asui siellä 3 vuotta, jonka jälkeen muutti Yhdysvaltoihin Floridaan. Täyttyessänsä 18 vuotta Taipale sai mahdollisuuden lähteä Suomeen suorittamaan asepalvelusta, Renkonen käskettiin.

Alun perin Taipale oli ollut hyvin vastahakoinen menemään armeijaan, sillä hän sai valita meneekö vai ei. Soittokuntaan hakeminen kuulosti hänestä hyvältä, sillä silloin hänen ei tarvitsisi hylätä rumpujen soittamista vuodeksi, vaan palveluksen voisi suorittaa niitä soittaen. Hän myöntyi lähtemään armeijaan. Renkonen kävi kutsunnoissa ja esitti toiveeksi päästä palvelukseen jonkin päin Etelä-Suomea. Hänet määrättiin Panssariprikaattiin ja alokaskaudella kuuli mahdollisuudesta hakea viestintään erityistehtävään. Renkosella on monen vuoden kokemus viestinnän alasta, joten hän päätti hakea soittokuntaan, sillä olisi mukava päästä hyödyntämään näitä taitoja palveluksessa.

Erityisen haastavaa palveluksen aloittamisesta teki Taipaleelle se, ettei hän ymmärtänyt juurikaan suomea. Kuitenkin hän tuli positiivisin mielin, vaikka kavereiden jättäminen vuodeksi tuntuikin vaikealta. Soittokunnassa hänet yllätti hyvä yhteishenki, ystävälliset ihmiset sekä yleinen ”hyvä meininki”. Renkonen ei osannut odottaa armeijalta juuri mitään. Hän ajatteli, että asenteella ”Tee mitä käsketään” pärjää hyvin. Yllättävää oli vapaa-ajan puute sekä päivien pituus. Positiivista on, miten monipuoliseksi ja antoisaksi palvelus paljastui.

Taipaleen kotimaasta Suomi eroaa muun muassa klubien huonolla musiikkitarjonnalla, vaativammalla koulutuksella ja hyvällä kulttuurielämällä. Renkosen kotimaassa

julkinen liikenne, ruokatottumukset sekä sää ovat aivan erilaisia. Suomessa ei tarvitse huolehtia hurrikaaneista.

Lopuksi, Taipaleen mielestä varuskuntaravintola Rubeniin ”McMukesiin” täytyisi tuoda Ruotsista makaronivelli sekä paistettu falumakkara. Renkonen valitsisi ruokalistalle McDonald’s hampurilaiset.

Haastattelu: Solja Kainlauri

MEIDÄN RAKKAAT VARUS- VEIJARIT

Miika Aaltonen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, KLARINETTI

Sotilasmusiikin lahja
Wikipedialle, jonka
unohtamiset jäävät
historiaan. Myös todella
tasokas uimaopettaja.

Veeti Aaltonen

TEKNIikka

Aina valmis Aaltonen.
Työtunnit ja rööki paloivat.
Loputtomat tarinat pitivät
hereillä yön pisimpinä
ajotunteina.

Onni Björnholm

KONSERTTISOITTOKUNTA,
PASUUNA

Sanavalmis jazzpasunisti
Oulusta. Tietää varmasti
jotain salaista, mitä ei
uskalla kertoa.

Jami Enroos

JOUSIORKESTERI, VIULU

Hymy valaisia kaikkien
päivät. Taitava viulisti
ja aina kohtelias.

Lassi Era

BÄNDILINJA, RUMMUT

"Se on Echo Romeo Alpha".
Tämä Kaartista mukaan
tullut rumpali oli melkein
kaikki iltavapaat soittamas-
sa. Osa Kaartin mafiaa.

Topi Eskolainen

VIIHDEORKESTERI,
TAPAHTUMATUOTANTO,
LAULU

Aina aurinkoinen ja
valmiina vaikuttamaan.
Tämä karismaattinen äiti-
hahmo hoiti niin laulamisen
kuin tapahtumatuotannon.

Johan Frondelius

KONSERTTISOITTOKUNTA,
TRUMPETTI

YleX pinkkakisan final boss.
Kova trumpetisti, tietämät-
tään kohtelias ja sivistynyt.
Väittää vielä tänäkin päivä-
nä, ettei ole aatellinen.

Ilja Galkin

JOUSIORKESTERI,
KONTRABASSO

Maaailman konskilaisin jousi
ja jousin konskilainen. Joku
voisi erehdyksessä luulla,
että kuului jousiorkesteriin.
Suhtautui asioihin aina
positiivisella asenteella.

Paavo Halonen

SHOWBAND,
KAPULINJA, LAULU

Pave Maijasen reinkarnaatio,
luonnonlahjakkuus. Tästä
miehestä tulette kuulemaan
vielä. Kaveri sävelsi intin
aikana 2 messua, veti Melan-
kolan joka keikalla.

Aapeli Hatanpää

SHOWBAND, BASSO

Armoton likkitykki,
sähköbasson mestari.
Hauska kuin mikä.

Pessi Heiskanen

BÄNDLILINJA,
KOSKETTIMET, LAULU

Vaihteli yhtä sulavasti
kiipparista mikkiin kuin
merivoimista maavoimiin.
Tuli AUK:iin kyseenalais-
taakseen Puolustusvoimien
toimintakulttuurin jokaisella
oppitunnilla.

Iivari Helin

KONSERTTISOITTOKUNTA,
PASUUNA

Sympaattinen ja mukava ka-
veri. Unenlahjat omaa luok-
kaansa. Hyvä tyyppi. Aina
pihalla, mutta on paikalla.

Roope Huhtinen

VIESTINTÄ

Piirtotaidot aivan
toisesta maailmasta.
Huhtinen-Kantola -duon
toinen puolisko.

Joel Huovinen

SHOWBAND,
KOSKETTIMET

Omasi soittokunnan
tyylikkäämmät sukat. Kova
puhumaan ja pohtimaan
asioita syvällisesti.

Julia Huovinen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, PIKKOLO

Pikkolo harvoin soi niin
puhtaasti, mutta Huoviselta
se kyllä onnistuu. Särmä
ja kova pohdiskelemaan
asioita.

Onni Huuskonen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
LYÖMÄSOITTIMET

Settirumpali eksyi Konskiin.
Tämän kävelevän jukeboxin
imitaatiot piristivät kaikkien
päivää. Sai särmyyskohtauk-
sia kuviotreeneissä.

Aapo Hyrkäs

ÄJ-LINJA,
LYÖMÄSOITTIMET

“Nyt on kiire”.
Tämä lempeä lapinmies
liittyi aukiin
lyömäsoittajaksi ja toi
energian mukanaan.

Ilmari Häyrynen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
VIESTINTÄ, KLARINETTI

“Kyl mä voin olla ajoissa,
jos mä haluun.”
Ylpeä itähelsinkiläinen, joka
on täynnä karismaa. Osasi
tehdä parranajostakin
suuren elämyksen.

Kim Jalonen

BÄNDILINJA, KITARA

Rakuunasta mukaan tullut
kitaristi. Hymy valaisi
kaikkien päivää. Yleni
korpraaliksi kaikista muista
poiketen jo maaliskuussa.

Sasja Jantunen

VIIHDEORKESTERI,
KOSKETTIMET

Rauhallinen maisterimies
tasoitti koko soittokunnan
ilmapiiriä vakaudellaan.
Lähti jääkäriharjoituksesta
soittamaan tasavallan
presidentille.

Aarre Jouppi

VIIHDEORKESTERI,
BÄNDILINJA, LAULU

“Hei veljet ja sisaret”
Tämä kultakurkku auttoi
kaikkia aina kaikessa
ja suojeli ääntänsä kuin
omaa henkeään.

Mico Jyrinki

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA,
LYÖMÄSOITTIMET

Soittokunnan pikkuveli. Tämä
kajaanilainen
nakkikone oli rumpuryhmän
eturiviä särmyydessä.
Iltakatseluryhmän
oikea siipi.

Solja Kainlauri

JOUSIORKESTERI,
VIESTINTÄ, VIULU

Muskarin oma Pikku Myy,
joka ei jättänyt
mielipidettään missään
tilanteessa kertomatta.
Asennon käskytyks kuuluu
prikaatin ulkopuolelle asti.

Iida Kallunki

SHOWBAND, BÄNDILINJA,
LAULU

Kainuulainen laulaja
perusti oman podcastin.
Yksikön äitihahmo, joka
piti aina kaikista huolta.

Eero Kantola

VIESTINTÄ

“Aai mmitä?”
Huhtinen-Kantola -duon
toinen puolisko. Omasi
häkellyttävät unenlahjat
ja nähtiinkin usein nukku-
massa viestintätoimistossa
pöydän alla. Käytti kaikki
lomansa yo-kirjoituksiin.

Aaro Keränen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA,
LYÖMÄSOITTIMET

“KEERÄÄÄNEEEENN!”
Tätä harvinaista lajiketta
näkee vain konskin
perkkaosastolla tai omalla
punkalla nukkumassa.
Soittokunnan levein selkiä.

Siiri Keskinen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
HUILU

Soittokunnan sosiaaliku-
raattori, joka huolehti aina
kaikista. Tämä päiväsäde
omasi hienoimman
Diana-kokoelman ja suuntasi
tauoilla aina limukoneelle.

Rasmus Kinnunen

KIRJURI

Tätä 6kk kirjuria olisi voitu
tarvita soittokunnassa
pidempäänkin. Asiallinen
ja noheva tyyppi.

Kerttu Kirjalainen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
Viestintä, HUILU

Reippain partiolainen, joka
näkee mitä ihmeellisimpiä
unia, joista kukaan ei jää
paitsi. Kuuluu mikkeliäiseen
kulttiin. Aina pirteä ja
hyvällä tuulella.

Eevi Kivelä

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, BARITONITORVI

Särmä taistelija, jolla on huu-
morintaju kohdallaan. Tämän
ainut baritonisoturi hoiti
kaikki hommansa
huolella loppuun asti.
Hiljaisen kuoren alla odotta-
mattomia sanavalintoja.

Onni Koivisto

JOUSIORKESTERI, VIULU

Mahdollisesti soittokunnan
paras rumpali, joka
kuitenkin soitti viulua.
Jousiorkesterin taitava
konserttimeistari, joka
gonahiti kaikkeen muuhun
paitsi rumpuihin.

Joonatan Koivuranta

SHOWBAND, KITARA

Harjalordi.
Kitara laulaa käsissä,
vaikkei osaakaan omasta
mielestään soittaa.
Kova nauramaan, vaikka
on Keravalta.

Aleksandr Kondratavicius

VIESTINTÄ

Viestintätiimiin rääväsuu,
särmin päivystäjä ja
lomalappujen paimen.
Kersantti Torosen
tupakkakaveri, jonka nauru
raikasi aina käytävillä.

Teemu Korhonen

VIESTINTÄ

“Meillä laivastossa...”
Palomies verraton ja
kuvaaja kans! Hajosi AUK:in
ensimmäisenä telttayönä
adenoeristyksessä
yksikön pihalla.

Aapeli Kostekivi

JOUSIORKESTERI,
TAPAHTUMATUOTANTO,
SELLO

Hoiteli vuoden aikana
särmästi niin sellonsoittoa,
tuottamista, kuin tekniika-
kaakin. Tästä miehestä löy-
tyy yhtä paljon reippautta
ja energiaa kuin kers.
Turusesta. Kuolamonna.

Lauri Kotila

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, KLARINETTI

“Broooooou.” Kodola kotiutui
AUK:ista kolme
viikkoa ennen muita yksinker-
taisesti särmyytensä takia.
Harrasti iltavapailla skeit-
taamista, tiiliskiviromaanien
lukemista ja
meditaatioharjoituksia.

Ilmari Kuusisto

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA,
LYÖMÄSOITTIMET

“Onk tää äijä Raumalt?” Särmä
ja nonchalant: huoleton ja välin-
pitämätön. Puolustusvoimien
varusmiessoittokunnan
konserttisoittokunnan
lyömäsoitinsektion
äänenjohtaja.

Aatos Kärki

KONSERTTISOITTOKUNTA,
KÄYRÄTORVI

Persoona, joka ei unohdu kos-
kaan. Saunamajuri ja
uimakerhon isäntä, joka käyt-
ti enemmän aikaa diakonin ja
liikuntaohjaajan hommissa
kuin pultissa treenaamassa.
Henkselit tavaramerkkinä.

Kaisa Lehtinen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA,
KLARINETTI

Nuotiston kuningatar ja
klarinetitisektion järjen ääni.
Keräsi mustia sukkia kymme-
niä pareja kaappiinsa pahan
päivän varalle.

Joonatan Liimatainen

VIESTINTÄ

Isä Liimatainen, viestinnän
supersotilas. Piti vuoden
ajan syömään mennessä
ovia auki muille. Nähtiin
liikkuvan yksikössä joko
isänsä verkkapuvussa tai
aamutakissa.

Daniel Lindström

TEKNIikka,
TAPAHTUMATUOTANTO

“Hiiri” Häröilyn ja
supersärmyyden sekoitus.
Tämä valoguru tykkää olla
äänessä. Piiloviulisti, joka
säväytti kilpasuunnistajan
taidoillaan JoHa-marssilla.
Yksikön toinen pikkuveli.

Vilppu Lokki

SHOWBAND, RUMMUT

Multitalentti, joka skabujen
anelemisesta huolimatta
jätti AUK:in välistä.
Voisi perustaa yksin
Varusmiestanssikunnan.
Tuntee huhujen mukaan
kaikki maailman ihmiset.

Aarne Luokkakallio

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, TUUBA, PASUUNA

Pianisti, joka haki tänne pasuu-
nalla, nakitettiin soittamaan
tuubaa. Käytti AUKissa paljon
vapaa-aikaansa Jytinän kuvit-
tamiseen. Ei koskaan tehnyt
numeroa itsestään, mutta osasi
kaiken täydellisesti.

Albert Luukka

KONSERTTISOITTOKUNTA,
LYÖMÄSOITTIMET

Legendojen mukaan jähittää
vielä reservissäänkin. Tämä
bassorumpali ei koskaan ollut
pahalla tuulella.

Matias Luukkonen

SHOWBAND, BÄNDILINJA,
KOSKETTIMET

Kivääritaidon ihme
maailmalle, jonka ainoa
heikkous oli aamuliikunta.
Iltakatseluryhmän suuri
johtaja ja tuleva nakkikessu.

Eelis Lähdemäki

VIIHDEORKESTERI,
KITARA

Faktahan on se, että
puhetta riitti aamusta
iltaan. Tältä analysoinnin
mestarilta ei juttuideoita
puutu!

Johannes Martin

KUSKI

Tämän kuljun löytää
useimmiten punkasta.
Ajaa tiensä huipulle.
Lempeä kuin nallekarhu.

Oskari Matinlassi

KONSERTTISOITTOKUNTA,
PASUUNA

Hervoton.
Alakerran suihkun Kari Tapio,
joka selvisi koko palveluksen
ilman älypuhelinta.
Pää kiilsä läpi palveluksen.

Akseli Matoniemi

VIIHDEORKESTERI, BASSO

”Jos Mozart olis ollu
basisti” Hollolan voimaa,
ajoi basistien asemaa ja
soitti. Ehdottomasti vuoden
paras lavaenergia.

Aaro Mattsson

KONSERTTISOITTOKUNTA,
TRUMPETTI

Aina hännäämisen kohde
vaikka kaikki rakastivat häntä.
Trumpettiluokan
kuvataidevastaava.
Tupa 5 honor.

Emily Miettunen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
SHOWBAND, KAPULINJA
PASUUNA, LAULU

Oli melkein kaikissa kokoon-
panoissa. Lauoi, pasunoi ja
kapelimestaroi. Jos vastaan
tuli mitään epäselvyyksiä,
Miettunen koppasi jutun ja
huolehti asiat maaliin asti.

Turkka Mutikainen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
LYÖMÄSOITTIMET

Sigma. Tätä rauhallista
yksilöä nähtiin usein
punkalla rötväämässä.
Rauhallinen asenne
ihan kaikkeen tasapainotti
muskarin melko hektistä
menoa.

Niko Mäklin

KIRJURI

Kirjuri Mclean, joka vei
alikersantti Pohjolan hom-
mat. Punnersi keväällä joka
päivä 100krt ja onnistui ho-
mehduttamaan vaatteensa
jääkäriharjoituksen jälkeen.

Joel Mäntyvaara

KONSERTTISOITTOKUNTA,
LYÖMÄSOITTIMET

Perkkakunkku.
Vaihtoi kuviomarsiin
trumpetistiksi, kun perkat
kävivät liian helpoksi.
Suomen myöntyväisin mies.

Joonatan Naumanen

VIIHDEORKESTERI,
RUMPALI

Yksikön luottohärvääjä
ja tuleva aktiiviressu.
Jätkä, joka pitää pilkkeen
silmäkulmassa jokaisessa
asiassa. Ja törkeen
hyvä muusikko!

Tarkos Niemirepo

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, TRUMPETTI

”Missä Repo?”
”Nuotistossa”
Nuotiston omistaja.
Trumpettikeisari, auttoi
aina muita kun pystyi,
reilu jäbä. Rukkirepo.

Jenna Nuorala

ÄJ-LINJA, TUUBA

”Tuubamajuri”
Kukin kulkee omia reittejään
soittokuntaan, mutta hänen
reittinsä oli erikoisin.
Tehokas konserttimeistari.
Basso määrää!

Jaakko Ojakangas

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, SAKSOFONI

Loistava Rauhalan imitoija.
Hauska ja kovakuntoinen
fonisti, jolta taipuu niin klassi-
nen kuin kovempikin jazz-
rytmi. Soittokunnan skibidi
sigma rizzler (TikTok -addikti)

Riku-Pekka Ojala

TAPAHTUMATUOTANTO

Käväisi Santahaminan
kautta korjaamassa. Tuleva
sotilasmestari, vaikkei sitä
itse vielä tiedä. Osa Kaartin
mafiaa. Särmä kuin mikä.

Juha Ojanpää

KONSERTTISOITTOKUNTA,
LYÖMÄSOITTIMET

Olisi jopa mieluummin
tehnyt kivääritaitoa, kuin
rummuttanut. Nähtiin
joko treenaamassa tai
makaamassa muumiona
punkassa.

Ronja Pehkonen

VIIHDEORKESTERI,
BÄNDILINJA,
HAITARI

”Muuta en muista, mutta
hanuristi oli Ronja”
Yksikön virallinen
parturi, joka pystyi
laittamaan solmuun niin
haitarin, kuin huilunkin.

Aksel Pelkonen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
KÄYRÄTORVI

Mies, jonka kaikki tunsivat,
mutta kukaan ei tuntenut.
Käyrätorvisektion
selviytyjä, joka osasi juosta
valonnopeudella.

Tomi Peltola

KUSKI, TRUMPETTI

Legendaarinen kulju.
Kaikki tietävät
hänen tarinansa.

Nannu Pesonen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, HUILU

Huilusektion suuri johtaja, joka valmensi pikkoloryhmän huippuiskuun. Iltakasteluiskuryhmän vasen siipi, joka hamstrasi nuottisalkkunsu täyteen muken suklaakeksejä.

Tuomas Piispanen

SHOWBAND, BASSO

Gonahduksen merkkejä oli havaittavissa (jo) pitkin vuotta, mutta tämä basisti hoiteli hommat taidolla loppuun asti. Mukavan rento kaveri, jolta eivät jutut loppuneet kesken.

Saara Pirkkanen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
TUUBA

“Onks mulle ruokaa jossain?” Historian toinen puhdasverinen muskari, joka omisti soittokunnan pienimmät maiharit. Soitti tuubaa matalalta, mutta lauloi korkealta.

Lukas Puskala

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, OBOE

Tällä huilusektion adoptiolapsella oli aina kiire joko lenkille tai tekemään röörejä. Tuubakonserttopro, jonka lurius kuului jokaisen kuviomarssitreenin välissä.

Nea Pälli

KONSERTTISOITTOKUNTA,
KLARINETTI

Klarasektion toinen oululainen oli enemmän salilla kuin monnarissa. Siivon kuoren alla piilee muskarin härskkein tyyppi, jonka huumori piristi kaikkien päivää.

Samu Ranta-aho

BÄNDILINJA, BASSO

Dropkaa hirveetä basismia. Särnä kaartilainen, joka suhtautui kaikkeen aina rauhallisesti. Otti AUK:in metsissä aina pahimmat kipinä- ja potero vuorot. Osa Kaartin mafiaa.

Otso Reijonen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
KAPULINJA, KLARINETTI

Tämä lähes koko soitinvaraston omistava bonareiden vihaaja nukkui koko palveluksensa ilman tyynyä. Viinin, politiikan ja es-klarinetin suurkuluttaja. Vihasi myös järkeä.

Kalle Rissanen

SHOWBAND,
BÄNDILINJA, RUMMUT

Hymy piristi aina, ja meininki oli rento. Tämä rumpali vaihtoi ryngyn kenttälapioon ja yleni aukissa vääpeliksi.

Joonas Ruoranen

KONSERTTISOITTOKUNTA,
KLARINETTI

Huolehtiva, lahjakas,
yksikön kolmas pikkuveli,
empaattinen ja herkkä.
Ei ollut yksiäkään konski-
treenejä purskahtamatta
nauruun.

Konsta Saarela

VIESTINTÄ, BASSO

Vuoden Nakkimagneetti.
Sai kertauskutsun ennen
kotiutumistaan. Nakkiviesti-
jä, nakkikirjuri, silti suoritti
kaiken kunnialla ja oli
kaikkien rakastama.

Mikael Salminen

JOUSIORKESTERI,
KAPULINJA, VIULU

Maikkeli Straitling.
Tyyni viulisti, jonka jokainen
valinta on arvovalinta.
Laittoi urut solmuun.

Alisa Santapukki

TEKNIikka,
TAPAHTUMATUOTANTO

Onneksi meillä on
Santapukki, asiat hoituu
ja tavarat on mukana, hän
huolehti koko soittokunnasta.
Tämä särmä valopää osasi
ratkaista ongelmat, ennen kuin
skabut edes tiesivät niistä.

Lauri Sarén

VIIHDEORKESTERI,
BÄNDILINJA, KITARA

Särmimmistä särmin.
Taivutti niin kitaran kuin
kiväärin pelkällä katsellaan.
Legendan mukaan jäpittää
jo kymppillä. Lämpeni lopulta
pehmeäksi flanelihousuissa
vaeltavaksi varusveijariksi.

Lassi Seppälä

VIIHDEORKESTERI,
RUMMUT

Metronomit ottaa timen
Seppälästä. Ihanan
suloinen ja älyttömän
taitava rumpali. Nauru piris-
ti. Meni nukkumaan
klo 22:00 ja otti kuulokkeet
pois klo 02:00.

Atte Seppänen

VIIHDEORKESTERI,
BÄNDILINJA,
KOSKETTIMET

”Miten nuo mappiasiat?”
Serious dedication tulla
Suomussalmelta Hattulaan joka
viikko. Kiltti, vastuullinen ja
viisas. Historian särmin yksikkö-
edustaja ja yksikön oma poliitik-
ko. Tuleva kansanedustaja.

Eino Sirén

KONSERTTISOITTOKUNTA,
KÄYRÄTORVI

Vain yksi oli ylitse muiden.
Särmin korppi. Sankarikäyrä-
torvisti, joka ei ylimääräisiä
nakkeja poiminut. Voitti
varusmiespalveluksen.

Vera Suomi

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, SAKSOFONI

Fonisektion johtaja ja hoitaja.
Täynnä aurinkoista energiaa.
Todella ystävällinen ja luo-
tettava ihminen, jonka nauru
raikasi yksikön käytävillä.

Olli Suominen

BÄNDILINJA, LAULU

"Paavo Halosen kadonnut veli" Painoi AUK 1 kovimmalla sykkeellä ja kantoi koko Alfa-3 painon. Tältä jätkältä juttua lentää, mutta keikalla fokus on 110%. Osa Kaartin mafiaa.

Patrik Suonsyrjä

KONSERTTISOITTOKUNTA, KAPULINJA, KLARINETTI

Klarinettisektion kovasanainen romantikko, joka päätti jatkaa sotilasmusiikkiuraa Lapissa.

Kasper Sydänmäki

JOUSIORKESTERI, SELLO

Taitava sellisti, jousten gonahtanein. Kultainen keskitie on kateellinen hänelle. Salaisesti HJK ultra.

Oskar Taipale

BÄNDILINJA, RUMMUT

"Äijä, ei hemmetti"
Tätä ruotsalaista tankkia ei kiinnosta kenenkään mielipide. Äijä on luontainen onnistuja, jota eivät muut pystyneet pysäyttämään.

Matias Takkinen

KONSERTTISOITTOKUNTA, ÄJ-LINJA, SAKSOFONI

Barskafonin ja viulun mais-teri. Aivot ja huumori aivan eri sfääreissä muista. Osaa keventää tarvittaessa tunnelmaa, jos menee liian vakavaksi. Tulisi hauska kummisetä.

Lassi Tarvainen

TEKNIikka

Kekseliäisyyden esimies, asenne ja huilun soundi taianomaisia. Aaltosen taistelupari.

Veeti Tikkanen

VIIHDEORKESTERI, BÄNDILINJA, LAULU

Vetovoimainen laulaja ja esiintyjä. Tässä mieheessä on sitä charmia, kun lähtee show käyntiin. Katri Helena on oman sukupolvensa Tikkanen.

Lenni Turunen

KONSERTTISOITTOKUNTA, SAKSOFONI

Huumorilla höystetty skeittipoika jonka fonisoolon kaikki muistaa MILjazzilta. Ihanat pieruvitsit naurattaa aina. Piti kuumina kesäpäivinä huolta JOJÄ - sektorin ilmanvaihdosta.

Jerry Uusi-Mikkola

SHOWBAND, KITARA

Muskarin Agricola, slangimestari, letkautusten kuningas, symppis jäbä, sanavalmis, kehitti kitaristiparinsa kanssa oman kielen.

Hugo Uusitalo

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, TRUMPETTI

Polvet nousivat taivasiin
kuviomarssissa. Kaipaili aina
soittaessa takaisin metsään.
Muskarin oma Goggins
ja coopermestari.

Matilda Van den Heuvel

JOUSIORKESTERI, VIULU

Veedeehoo, suloin ja ihanin
nauru, joka saattoi raikua
kaikkialla. Sanat ei riitä
kuvailemaan kuinka upea
persoon Heuvel on.

Matias Varpu

VIIHDEORKESTERI,
BÄNDILINJA, KITARA

Oulun kivikasvoinen
Slash-impressionisti.
Mielenkiintona kitara, karkki
ja sorsanmehtuu. Mies, joka
tuli vain soittamaan.

Totti Villberg

KONSERTTISOITTOKUNTA,
ÄJ-LINJA, TRUMPETTI

Iloisena tervehtimässä ja
jakamassa kuulumisia. Esittää
asiansa usein niin hienosti ja mo-
nimutkasesti, että täytyy pyytää
suomentamaan. Tämä yksikön
kovin onnittelija voitti
Torosen painissa.

Onni Yläkorhola

KONSERTTISOITTOKUNTA,
SAKSOFONI

Kaikkien rakastama Ykä. In-
honnut joka hetkeä, silti tehnyt
joka hetkestä ihanamman. Juoni
legendaarisen herätyksen Bravo
4 teltalle soittamalla Finlan-
diaa metsässä. Soitti Careless
Whisperin Sveitsissä ja hurmasi
yleisön.

Topi Jussila

VIESTINTÄ

“Meillä Jääkäriprikaatissa
tehtiin vähän sitä ja tätä.
Ruoka oli aina
hyvää ja terveellistä.”
Ystävällinen ja aina
mukavaa juttuseuraa!

Elias Renkonen

VIESTINTÄ

Särmä ja avulias.
Pakeni Floridan lämpöä
muskariin. Viestinnän
ehdoton nakkikone.

MAALLA, MERELLÄ, TAIVAALLA

Vuoden aikana olemme yhdessä olleet matkalla 32 eri kaupungissa. Suomea on ravattu ristiin rastiin Hangosta Rovaniemelle ja Lappeenrannasta Turkuun.

Kulkuvälineet

Maalla, merellä ja taivaalla - kulkuvälineet ovat olleet hyvinkin monipuolisia. Olemme kulkeneet lautalla, moottoriveneellä, lentokoneella, bussilla, pakettiautolla, kuorma-autolla, ratikalla ja junalla. Yhteensä kilometrejä kertyi 13790.

Majoitus

Majoituimme keikkojen välissä yhteensä 14 muussa varuskunnassa. Ehdoton lempperi oli Merisotakoulu, jota muuan kersantti kuvaili Maanpäälliseksi taivaaksi.

Lämpö ja kylmä

Lämpötila on vuoden aikana vaihdellut hyvinkin voimakkaasti. Kylmimpiä hetkiä koettiin alkukaudella -30 asteessa ja kuumimpia Sveitsissä 31 asteessa. Olemme vuoden aikana oppineet niin kerrospukeutumisesta, kuin riittävästä nesteytyksestäkin.

Toimitus kiittää!

Päätoimittaja:

Joonatan Liimatainen

Oikoluku:

Solja Kainlauri
Matias Luukkonen
Anna-Lotta Pesonen
Kalle Rissanen
Atte Seppänen

Taitto:

Joonatan Liimatainen
Solja Kainlauri
Kerttu Kirjalainen
Ilmari Häyrynen
Noora Niittymäki

Maalaukset:

Solja Kainlauri
Aarne Luokkakallio

Tilaaaja:

Puolustusvoimien
varusmiessoittokunta

Kouluttaja:

Noora Niittymäki

Kuvat:

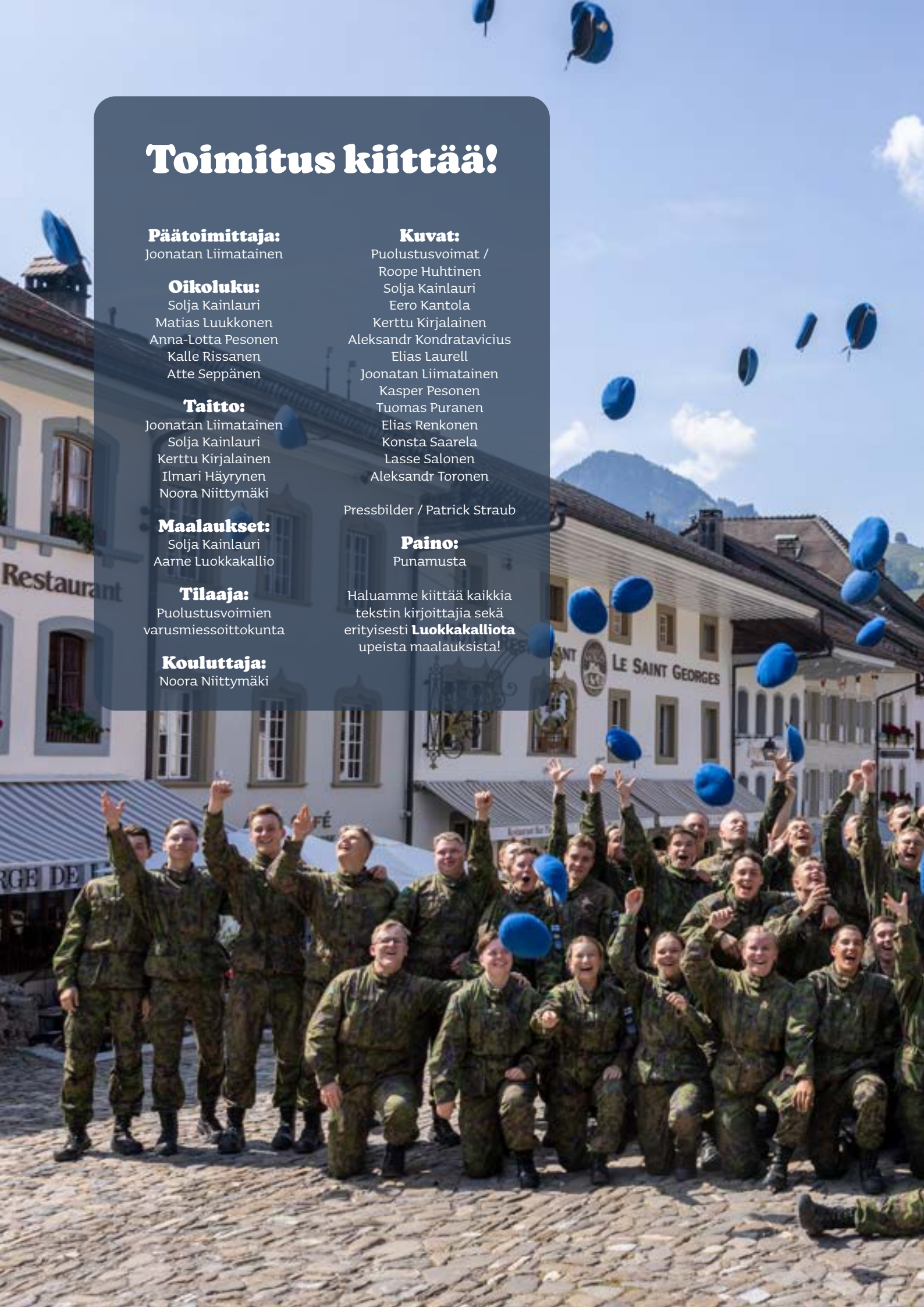
Puolustusvoimat /
Roope Huhtinen
Solja Kainlauri
Eero Kantola
Kerttu Kirjalainen
Aleksandr Kondratavicius
Elias Laurell
Joonatan Liimatainen
Kasper Pesonen
Tuomas Puranen
Elias Renkonen
Konsta Saarela
Lasse Salonen
Aleksandr Toronen

Pressbilder / Patrick Straub

Paino:

Punamusta

Haluamme kiittää kaikkia
tekstin kirjoittajia sekä
erityisesti **Luokkakalliota**
upeista maalauksista!

Terveisiä kaikille!

varusmiessoittokunta.fi